

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 18 APRIL 1930 N° 5

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

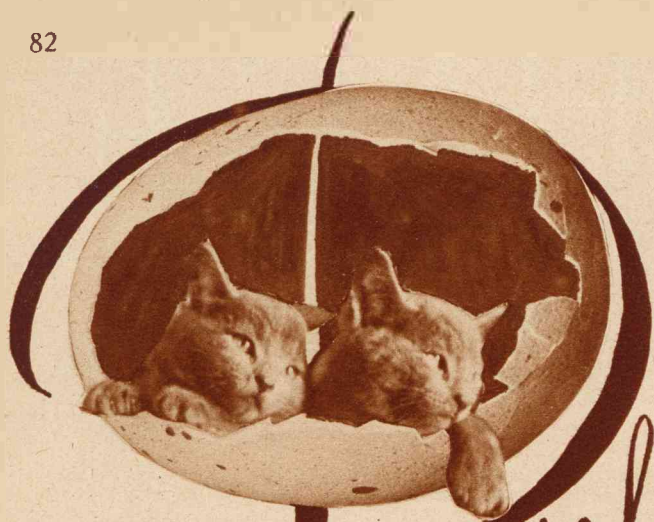
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

Ook een Paascheitje tikken?

Paaschmarkt in Sleutelstad

Voor wie het klappen der zweep kent — het leven van Den Haag en omgeving kent als z'n huis, waarin ie aan 't „slaan” van 'n deur weet te zeggen, welke deur het is of... hoe hoog (of laag) de stemming van man- of vrouwlief noteert — wie zóó Den Haag kent, die ziet en speurt reeds uit de eigenaardige drukte onzer treinen, wat er gaande is in Delft; te gebeuren staat in Leiden, enzovoorts. Sterker: de gewiekste opmerker weet dat reeds vast te stellen op het Haagsche Stationsplein; op den Leidschen straatweg; op den Haagweg — overal!

En zeker de Leidsche veemarkt is het, die ver in de omgeving haar stempel drukt op dit stuk Zuid-Holland.

Propvol rollen de elektrische treinen uit onze stations. In gestadige opeenvolging en suizelende vaart. Nóg staat de Rotterdammer, die hier uitstapte en zich moeizaam worstelde door de donkere, kille stationsgang, het smalle contrôle-„spleetje” door, op het plein te wachten op z'n trammetje, als de Hage-naar, gestapt in dienzelfden trein, z'n entrée reeds weer maakt op het Leidsche stationsplein. Want 's morgens, in de z.g. spitsuren — zoo tusschen acht en negen — dan gebeurt er zoo wat op de lijnen Rotterdam—Amsterdam.

Dan worden er heele volksverhuizingen vice-versa op touw gezet. Dan vliegen ze daar, door de prachtige voorjaarslandouwen, tusschen de onmetelijke bloemenvelden door — door ons prachtige, fleurige en immer wisselende landschap; dan vliegen ze daar doorheen, de handelsreizigers met hun kenmerkende bagage (het monsterkoffertje), de studenten met hun teekeningenkokers of boekentasschen; de forensen met hun kuchje; de kooplieden der markt met hun onmogelijk groote bagage; de Scheveningers met hun „knapzakken”; de veekooplui met hun donkerblauwe kielen en 't pijpje en den stok. En het is uit de verhoudingen dezer categorieën weldra vast te stellen, wat er hier of daar gaande is of te gebeuren staat. Zooals vandaag, uit de categorie der zwartblauwe kielen met stokken, de veemarkt te Leiden. En vooral vandaag, vandaag met de Paaschveemarkt!

Op het Leidsche stationsplein, met z'n grootsteedsch bus- en tramverkeer; met den onophoudelijk sluitenden overweg; de trappen, die heel den dag beklost worden; dat plein met z'n gewriemel en lawaai, gewriemel van sufmakend verkeer; lawaai van claxons en belgerinkel van trams en fietsen — op dat plein, en in de geheele stad overigens, is de drukte van bus- en autoverkeer, van fietsers en trams, van voetgangers

en boerensjeezen, van sleeperswagens en vrachtauto's, van kudden vee en marktlieden, van boeren, burgers en buitenlui, van groepen schoolkinderen en soldaten, van een intens en zenuwachtig beweeg, waarop Leidens smalle straten en vele bruggen eigenlijk niet zijn berekend.

Maar waardoor het verkeersgewriemel nog sterker tot uiting komt.

En op de Beestenmarkt, waar duizenden koeien te loeien staan, dat je ooren verdoffen; de kooplui elkaar toeschreeuwen over het geloei heen; emmers rinkelen, die aangesleept worden om de schuimende, dampende melk op te vangen, die soms in witte kronkels door de voegen der steenen slingert; als je daar dan arriveert over dien glibberigen grond van koemest en stroo, terwijl er de typisch-penetrante stalgeuren hangen van het glanzend-gezonde vee, waartusschen de zwartblauw gekielden rustig heensleffen en nu en dan een trillende handslag opklinkt — dan sta je daar, als Hagenaar en grootstedeling, wel even versuft te kijken. Pleinen en hoeken staan volgepropt met de zwarte, bemodderde Fords — de moderne boerensjeezen... het toeterend geluid der claxons en hoorns springt overal om je heen op uit het reeds volle gedruisch en lawaai; veel te groote tramwagens in het „kleine" stadje scheren langs de menschen- en veemassa's en overal hangt de lucht vol en verzadigd, ja bezwangerd van het marktgerucht, dat heesch en schel over de hoofden cirkelt.

Rondom de Beestenmarkt worden goede zaken gemaakt.

Sigarenwinkels, lunchrooms, café's, kruidenierswinkels, speelgoedzaken — alle varen er wel bij. Overal staan wijd de deuren open; zijn kleeden en loopers „opgenomen", want zeer, zeer vuil is het rondom de markt, die in een geweldigen veestal is herschapen. Buffetten en toonbanken worden bestormd. Bier drijft op de tafels; pannekoeken zijn niet voldoende aan te sleepen. Kortom: hier is 't zoo'n dag één *Hollandsch welvaren!*

En als het twaalf uren is — als heel de werkende bevolking op straat komt — als de verkeersdrukte en chaos van vanmorgen nog eens twee- tot driemaal wordt verdubbeld; als de Fords zoetjesaan in beweging komen en in lange rissen door de straten kronkelen; als de volgepropte trams met dubbel getjengel zich 'n weg banen door de fietsers en de voetgangers; als de verkeerspolitie kranig orde

minuten 'n verkeersbranding door de Leidse straten golven van imposante geweldigheid.

Waartusschen weer het beeld der gebeurtenis, de veemarkt, opgewekt wordt door de autovrachtwagens, geladen met runderen, die domgelaten staan te lodderoogen tusschen de spleten der houten wanden door.

Dan klinkt daar even op het klagend geloei van 'n paaschkoe, wier levensdagen nu geteld zijn....

En is het eenmaal drie uren in den middag, dan gaan met het zinken van den dag ook de markt en de grootste drukte luwen.

Hier en daar klinkt, op 't scheiden van de markt, nog 'n handslag op, met het scherp geluid van een zweepslag, maar 'n groote leegte en vallende stilte daalt over het groote plein, dat daar morsig en vet, met de ijzeren paaltjes en stangen, 'n verlaten, triesten indruk maken gaat.

De Reiniging komt reeds opdagen met geweldige waterslangen en spuit met kloekke stralen het vuil schuimend in de gracht. Glazenwasschers betreden de zaken en plotseling is een groote schoonmaak begonnen op en om de meer en meer verlaten Beestenmarkt.

Het verkeer cirkelt uit met wat laat-terugkeerende Fordjes; met 'n enkelen sleeperswagen nog, met 'n koebeest, dat gedreven wordt door 'n kooper. En langzaam gaat over Leiden met 't opkomen van den avond de provinciale rust weerkeeren, die nu zoo weldadig aandoet na dezen dag van rusteloos en afmattend getob door de levendige Sleutelstad.

De Paaschveemarkt is weer ten einde; in den avond worden de runderen gevoerd over de wegen naar Den Haag en Rotterdam, en langs de aderen van 't hoofdverkeer vliedt alle leven van het hart, de Beestenmarkt te Leiden, waar 'n enkele lantaarn het natgespoten ijzer, waaraan vandaag de duizenden runderen loeiden, in heimelijke lichtglinstering laat glanzen op het donkere plein, waar nu het gekabbel der golfjes van 't grachtwater weer te hooren is....

Leiden, 4 April 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

houdt en veiligheid in de van menschen, voertuigen en demonische geluiden volgeperste nauwe straten — dan geeft dat alles een aanblik van levendigheid en gekrioel, dat het een wonder heeten mag, hoe alles weer op z'n pootjes terecht komt, zonder ongelukken!

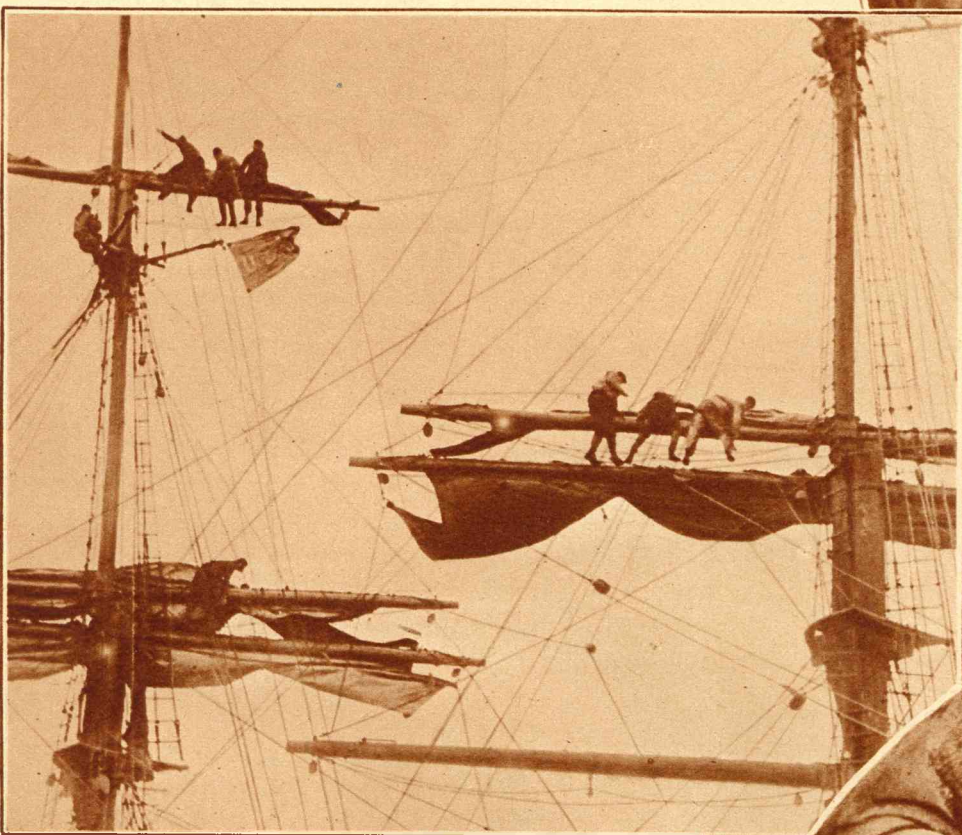
En draait in zulke momenten hier of daar een der vele bruggen open, zoodat 't groot beweeg even stagneert, dan komt na enkele

De oplossing van een mysterie in de Siberische ijsvelden: de Russische expeditie aan het werk om de lichamen op te sporen van Carl Ben Eielson en Earl Borland, de beide Amerikaansche vliegers, die hun leven in een sneeuwstorm moesten laten, toen zij den stoomer Namuk hulp wilden gaan bieden, die aan de Siberische kust in het ijs bekneld was geraakt. De foto is genomen een uur voordat men werkelijk er in slaagde, de overblijfselen der helden te vinden.

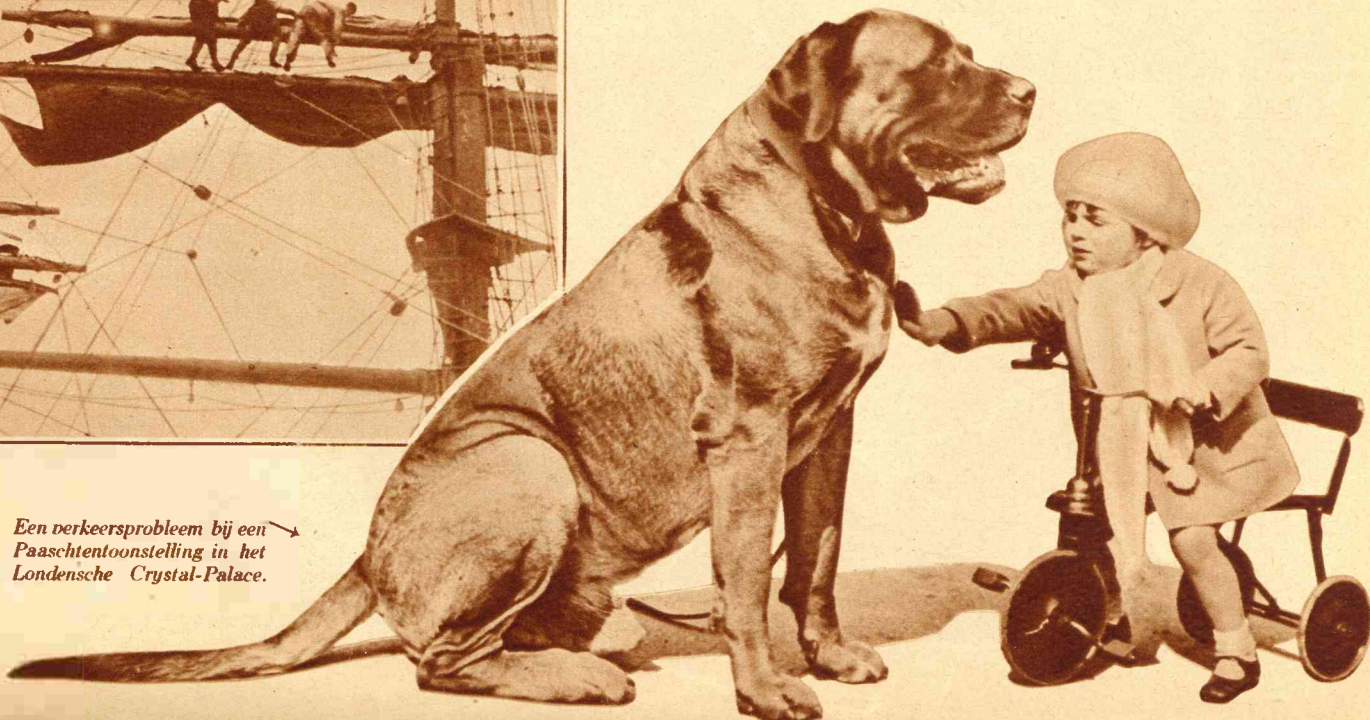
De Zuidpool-expeditie van Byrd keert in de bevoorde wereld terug: onder groot enthousiasme van de inwoners landde vice-admiraal Byrd met zijn poolschip, de City of New York, te Dunedin op Nieuw-Zeeland. Op onze foto zien wij hem met zijn fox terrier zijn schip verlaten om aan wal te gaan.

VAN OVER DE GRENZEN

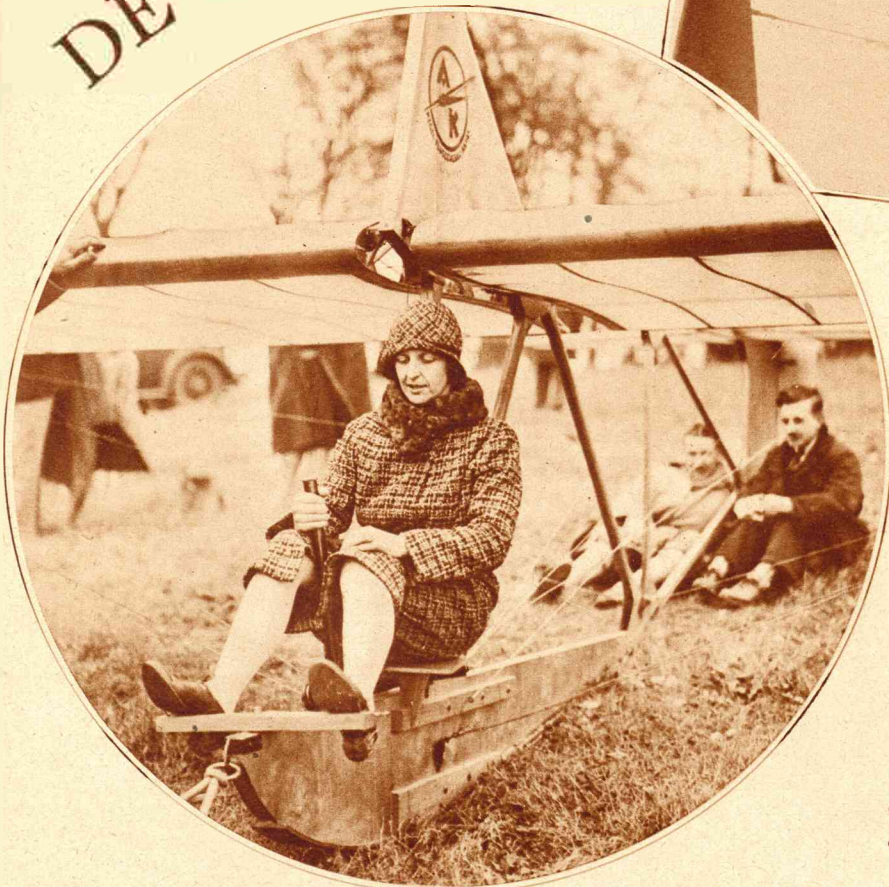
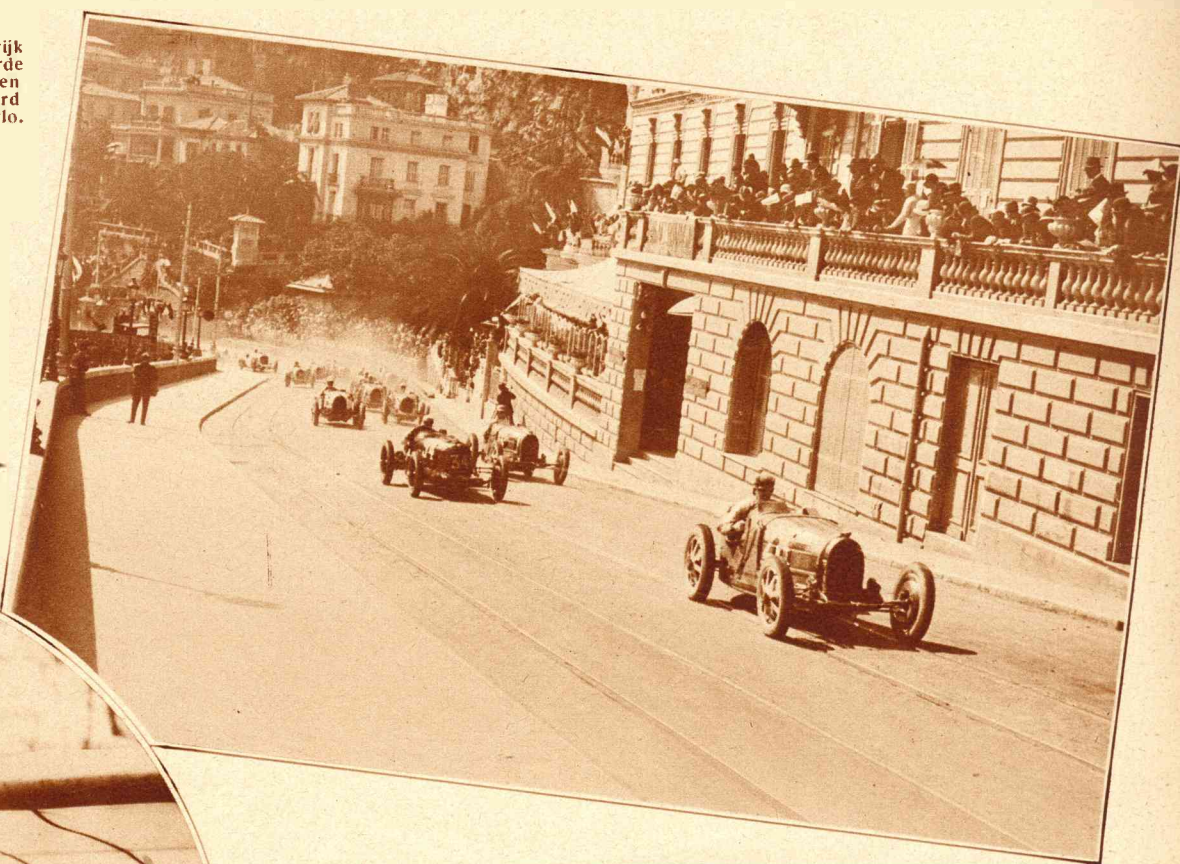
In veilige haven: het avontuur is ten einde en de zeilen worden gereefd, terwijl Byrd's expeditie-schip de haven van Dunedin binnenloopt.

Een verkeersprobleem bij een Paashtentoonstelling in het Londensche Crystal-Palace.

De Grand Prix de Monaco, die in het schoone rijk langs de Rivi ra de vorige week verreden werd, leverde een spannenden strijd op tusschen Dreyfus, Ciron en Bouriat. Onze fraaie foto van den wedstrijd werd genomen aan den steilen weg van Monte Carlo.

VAN OVER DE GRENZEN

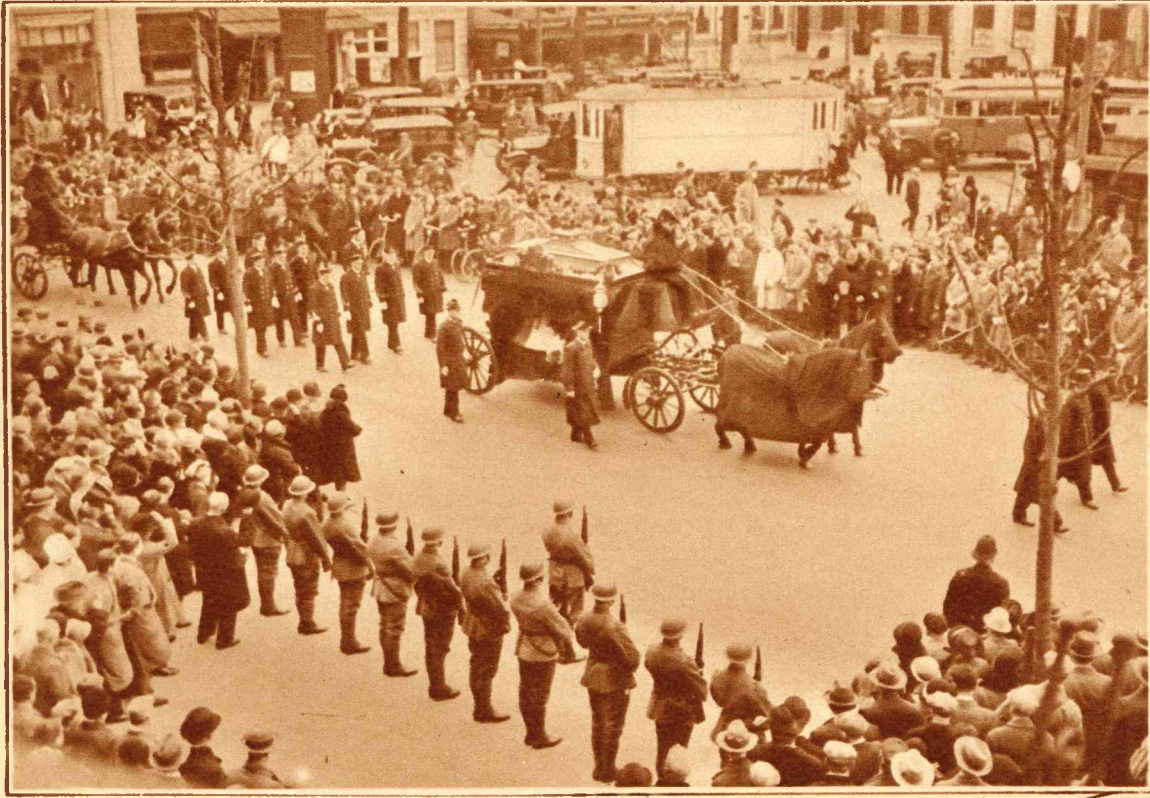
De zweefsport, waarmee ten onzent de vorige week de eerste proeven genomen werden in de duinen benoorden Wassenaar, wordt in Engeland reeds ijverig en veelvuldig beoefend, Lady Bailey, de bekende vliegster, die ook herhaaldelijk ons land bezoekt, was de eerste vrouw, die zich in Engeland ook aan de nieuwe sport wijdde. Van haar eerste zweefvlucht, die zij in Buckinghamshire ondernam, maakte onze correspondent deze opname.

De zeventienjarige Daisy D'Ora, die in de Duitse filmwereld den laatsten tijd zulk een opgang maakt, is in het dagelijks leven Baronnesse von Freiberg. Te Berlijn is zij als schoonheidskoningin uitgeroepen.

De rennen van Longchamps zijn eigenlijk een doorlopende modeshow. En beter nog dan aan de natuur, bespeurt men er de nadering van een nieuw jaargetij aan de modellen, die er door de honderden mannequins den dames op de meest gracieuze en verleidelijke wijze worden vertoond.

Met bijzondere plechtigheid heeft Maandag op de R.K. begraafplaats ten onzent de bijzetting plaats gehad van den officier-vlieger P. S. Everts, die op 2 Mei ten vorigen jare om het leven kwam bij het vliegongeluk te Bagdad. Op onze foto passeert de stoet het Buitenhof, waar de wacht voor het bureau van den Generalen Staf de eerbewijzen brengt.

Ja, zelfs de hofjes der eenvoudigen onder ons, ze pinkelen in voorjaars-schoon. 'n Sfeer van intimiteit huivert er onder 't tintelend zonnelicht, dat de hofjestuintjes in groei en bloei doet opleven.

De groot-stedeling-Hagenaar, van arm tot rijk, is liefhebber van bloemen; tuinier met hart en ziel. Van den kleinsten particulier tot en met ons gemeentebestuur — alles en allen tuinieren!

Want waar ge gaat, langs pleinen en grachten, langs lanen en parken, naar buiten en in stad — overal, waar even mogelijk, prijken tuin- en bloemenaanleg, boom en struik ter opluistering onzer fraaie stad.

De banken, waar we gelukkig zoo rijk aan zijn, ze staan weer smetteloos geschilderd in glanzend vernis tusschen het jonge groen langs bosschen en langs bermten.

En waar ge komt, in Zorgvliet of Bloemenbuurt,

HAAGSCHE KRONIEK

In en om de Haagsche tuin-stad — Voorjaarsstemminkjes — De Hagenees tuinier met hart en ziel — Veel is hier te bederven! — Ons Gemeentebestuur open voor critiek — Een ruziënd eind aan 'n vredeswerk — Theo en de vrouwen — Had je me maar — Gebrild gebrul — Kleingoed en de wijze, waarop met zware paedagogiek-boeken moet worden omgesprongen.

't Wordt weer 'n lust voor de oogen, één groote genieting, om te wandelen langs de fraaie tuinen, die zoo weelderig in vollen bloei, in frissche pracht gespreid liggen langs onze vele mooie lanen, dreven en villa-omgevingen.

Ik geloof niet, dat er één stad is, waar zóóveel en zóó zorgzaam aan den tuin wordt gearbeid als in onze stad.

Tuintjes, niet veel grooter dan 'n tafelblad, tuintjes zoo groot als 'n boerenhand; tuinen als parken, alles ziet er onderhouden, verzorgd en keurig uit — overal is weer 'n nieuwe vondst van aanleg en toepassingen te bewonderen, zoodat

Onze Dierentuin is weer een nieuwe attractie rijker geworden: gisteren is er het nieuwe Bijenhuis in gebruik genomen.

de wandeling langs onze — wat afgelegener — straten één groot genot wordt voor den wandelenden tuin-liefhebber; voor den bewonderaar van 'n bloem, 'n plant; voor dengeen, die oog heeft voor de wondere pracht der natuur.

Hier is het 'n twijg, bladerloos nog, waaraan het sneeuwt van bloesem! Dàar het afdruipeend groen van den sierlijken treur-boom, die ons treft met ontroerende pracht.

Als van fluweel staan de violen te glanzen onder 't zonnelicht in zoete kleurschakeering, bevend op den zephir. En ze trillen, die fluweelen bloemen, op het windje als vleugels van kapellen. Dan zijn het weer de rotspartijen, langs spiegelende slooten, waar witte zwanen fier in drijven langs gele lisch en lelielken. Of 'n gazon, dat strak gespannen ligt met hier en daar 'n vlek van bloemen, als 'n kleed met bloemmotieven in een vorstelijk salon. 't Is zoo mooi nu in den Haag!

Goudig sprenkelt de dag z'n zonnelicht door de groen-bewaasde kruinen. Teer tintelt de bloesem in dien dag, waar mugjes dol in dansen. Hagelwit slingeren grint- en schelpenpaden door het fonkelnieuwe gras, waar de dauwdruppels in parelen. Geraffineerd liet men de muurbloempjes groeien uit aangelegde rots- en metselwerken.

in Wassenaar of Marlot, in Haagsche bosch of Duinkwartier of Scheveningsche boschjes — 't is overal verzorgd nu, behaaglijk en bekoorlijk! Den Haag is nu één groote tuin, bebloesemd en geurend in dit schoone voorjaar vol van beloften....

Zoo'n stad, zóó rijk aan voorname schoonheid van natuur en aanleg, zoo'n stad eischt veel zorgen. Want véél is er te.... bederven. En het stemt prettig, dat B. en W., na alle zorgen, die zij zich reeds gaven — ook al beantwoordden de uitvoerders hunner plannen niet aan alle, inderdaad zware, eischen — ook open oor en oog toonden te hebben voor de geuite kritieken en bereids overgingen tot het samenstellen eener commissie van deskundige mannen, om de gemaakte fouten onder de oogen te zien en een studie te maken van de meest gewenschte wijze van stadsuitbreiding in de toekomst.

'n Maatregel, die onze stad ten goede moge komen.

Tijdens de vredige codificatie-vergaderingen — die intusschen zijn geëindigd — waren het de wijfkens, die op 't scheiden van de markt ruzie gingen maken. Maar — als ik zeg de wijfkens, dan moet ik er bij zeggen: de gebrilde, de Dollarikaansche soort!

Te Den Haag is deze week in den ouderdom van 68 jaar overleden de scherpzinnige en ervaren kunstkenner dr. C. Hofstede de Groot, oud-directeur van 's Rijks Prentenkabinet.

Het waren deze Amerikaansche vrouwen, die zoo'n spektakel en drukte maakten, die het Vredespaleis zóó be-kakelden, dat de ouwe Theo, die immer vol verrassingen zit, op 'n goeien morgen de deuren liet sluiten en de dames haar gepoederden neus liet stooten tegen de spijlen van het fraai-gesmede hek. Het ruime plein voor het Paleis was te klein om de op bersten staande dames te laten — neen niet bersten! — te laten bekoelen van dezen aangedanen smaad!

Smaad, ja!

Want wie heeft nu ooit gehoord, dat 'n man, versta je, zoo'n doodgewone kaerel, zoo'n aanhaak-wagen van H. M. de Dollarikaansche Vrouw, het hart in z'n inferieure mannenboddy had, om Haar, Haar, de gebrilde Haar, te weerstreven. Ja, om ze op de kleine steentjes te zetten.

Woest zwaaiden ze met d'r taschjes, vergaten te poederen en 'n stroom van woorden golfde er over het ruime, fraaie plein.

Maar het hek bleef dicht.

Theo streek eens met z'n hand door z'n sierlijke, grijze kuif en presideerde rustig verder. Op zijn leeftijd nog zóó'n last met de vrouwen.... Had je me maar — bromde „Heems” tusschen z'n tanden!

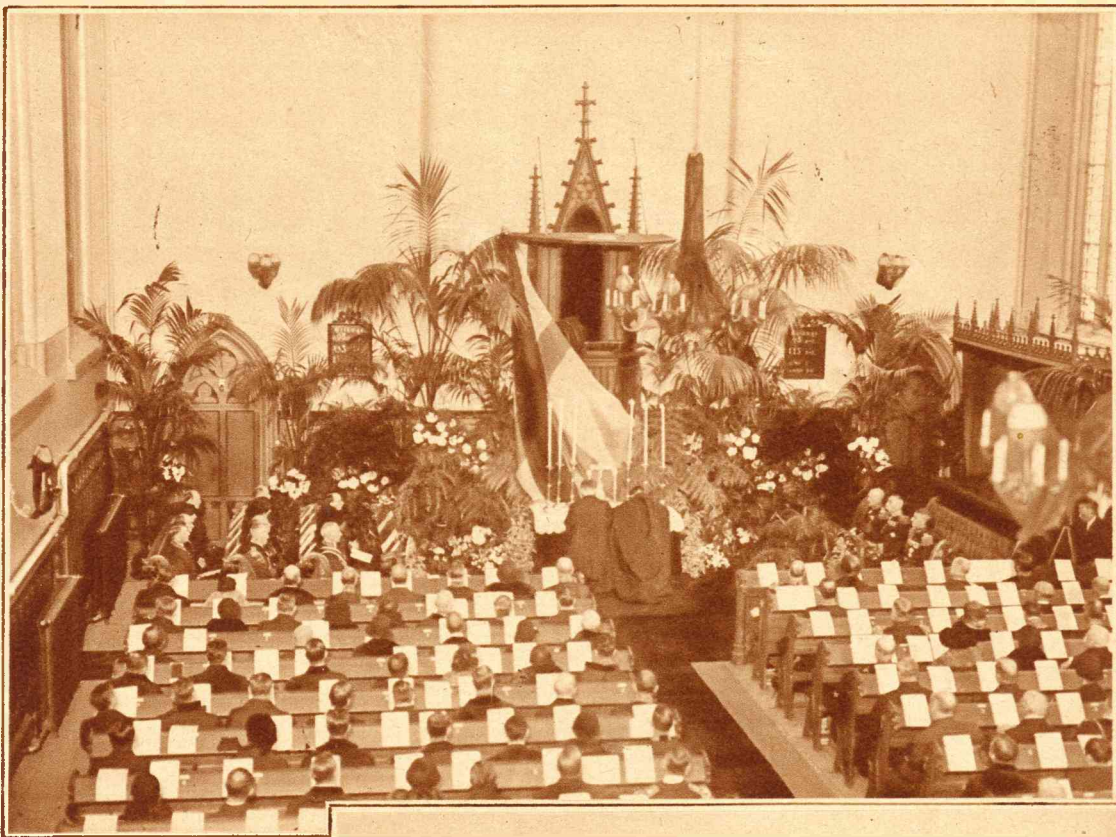
De Hollandsche vrouwkens — toch ook niet van de gemakkelijkste, hè! Mannenlezers! — zij gaven Heemskerk volkomen gelijk. En lieten haar Amerikaansche collega's kalmweg in d'r pymaatje staan. Verklaarden het niet eens te zijn met dat Amerikaansch gekwetter, dat gebrild gebrul! Hulde!

En tot besluit nog wat „klein”-goed.

'n Achttienjarige knaap, 'n loopjongen, ging er met vierhonderd pop zwischen-aus, plus 'n fiets.

De inbrekersbende van acht.... eh.... kinderen, die den heelen Haag geruimen tijd onveilig maakte, wordt alsnog gevangen gehouden.

Spelende jochies maken er in Scheveningen 'n spelletje van, stationneerende tramwagens van 'n hoogte af te duwen en zóó als dolle trams op de

Ter gedachtenis aan H.M. Koningin Victoria van Zweden, die de vorige week te Rome overleed, werd Zaterdagmiddag (omtrent het uur der begrafenis te Stockholm) in de kerk der Duitsch-Evangelische Gemeente aan het Blijenburg te Den Haag een plechtige rouwdienst gehouden. Vertegenwoordigers van ons Koninklijk Huis en vele leden van het Corps Diplomatique woonden de plechtigheid bij.

Vandaag viert onze groote actrice mevrouw Theo Mann-Bouwmeester haar tachtigsten verjaardag. Jan Sluyters schilderde voor deze gelegenheid haar portret, dat wij hierbij ter huldiging weergeven.

Het aardige Hooftshofje aan de Assendelftstraat, dat dateert uit 1756, gaat verdwijnen om plaats te maken voor een R.K. Huis-houdschoolgebouw. Dit stemmingsvolle kiekje ervan is genomen uit de oude toegangspoort.

menschheid van Scheveningen los te laten. Reuzen-lolletje voor onze kinderen. Een paar jongetjes kregen mot. De een sloeg den ander buiten bewustzijn en de Eerste-Hulp-dienst moest er aan te pas komen om het jochie, dat „verloren” had, in 't ziekenhuis weer bij te pleisteren.

Dat zijn zoo de nieuwtjes der laatste dagen. Kleingood van klein tuig!

Klein vee voor welks boevenstreken nu eens niet.... de oorlog aansprakelijk gesteld kan worden. Want toen was het nog niet geboren.

Er moet meer, veel meer, met gummi worden opgevoed. En minder met zwaarwichtige paedagogische boeken. Tenzij.... je ze met die boeken om d'r ooren slaat. —

den Haag, 14 April.

A. A. L. GRAUMANS.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

TIENDE HOOFDSTUK

Bruce Richardson had op het groote leven een eigenaardigen kijk: hij bezag 't steeds eenigszins peinzend en zwaarmoedig, en wenschte, dat hij een werkelijker aandeel kon hebben in het dramatisch gebeuren, waarin alle menschen om hem zonder uitzondering betrokken schenen. Maar hij wist zelf niet, hoe.

Wanneer hij zijn eigen levensloop overdacht, was hij geneigd te meenen, dat het lot hem heel gunstig was geweest — ofwel, dat het hem juist bijzonder stiefmoederlijk had bedeed. Het blauwste bloed stroomde door zijn aderen; het hem nage-laten inkomen verzekerde hem levenslang zijn bescheiden stoffelijke behoeften, en meer dan dat. Hij was als kind beschut en vertroeteld, en omgeven door een zorg en oplettendheid, die zijn van nature teer gestel en zijn schuchteren aard echter weinig gebaat hadden.

Hij was op college geweest, natuurlijk; maar zelfs daar was Bruce Richardson meer toeschouwer geweest dan deelnemer. Hij was de jongen over wien alle klasgenooten vriendelijk praatten, maar hij werd nooit uitgenoodigd, aan hun wilde spelletjes mee te doen. En toch, als er zich moeilijkheden voordeden, was Bruce Richardson degene, tot wien de anderen zich wendden om raad. Zijn smal, bijna ascetisch jongensgezicht leefde dan op; zijn oogen glansden sympathiek en de oplossing, die hij aan de hand deed op zijn stille, bescheiden manier, was een waar Salomonsoordeel en getuigde steeds van een merkwaardig doorzicht.

Zijn kijk op menschen en dingen was zoo sereen als kristal. Hij zag het leven zóo scherp en klaar, alsof hij er geheel buiten stond en er maar niet toe komen kon, er deel van uit te maken. Het was, alsof hij leefde in een wereld van zijn eigen schepping, omdat de werkelijke wereld hem afstootte. Toch was hij volstrekt niet wekelijks, of zonderling. Mannen zoowel als vrouwen mochten hem graag — wanneer ze hem tenminste opmerkten. Ze mochten hem graag — wanneer ze hem nodig hadden. Overigens maakte hij deel uit van den achtergrond; hij bleef een stil mensch, betrouwbaar, vriendelijk, intelligent en een beetje zwaarmoedig.

En zoo was Bruce Richardson een intieme huisvriend van de Bordens geweest, sedert hij en Lois samen de lagere school bezocht hadden. Peter Borden koesterde jegens den jongen man een oprechte genegenheid en had een diep respect voor hem. Met Bruce had hij zijn plannen voor Bob Terry besproken, zoodra het bekend werd, dat Terry even onvoorbereid in het gewone leven zou worden teruggeduwd, als hij er uit weggesleurd was. Bruce begreep het. Bruce begreep altijd alles. Hij was de eerste buitenstaander geweest, die den jongen man met de ingezonken oogen, de vale wangen, de gebogen schouders en den rhythmischen stap had begroet. Zijn handdruk was stevig geweest en zijn blik vast en vol sympathie, maar Bob Terry was onverschillig gebleven. Bruce Richardson maakte niet den geringsten indruk op hem: hij was voor Bob eenvoudig een voorbijganger, iemand uit een andere wereld, en die een andere taal sprak.

Maar zoo Bob al geen aandacht had

geschonken aan Bruce Richardson, omgekeerd was het heel anders. Bruce's rustige bruine oogen hadden met één blik het drama gezien, dat zich in den huize Borden voltrok. En wanneer hij bekommerd was, was dit niet alleen uit natuurlijk medelijden met Bob Terry. Men kan het moeilijk onbewogen aanzien, dat de vrouw, die men liefheeft, al te veel belangstelling opvat voor een anderen man.

Zij zaten in de huiskamer — Lois en Bruce — toen Bob Terry de trap afkwam en zijn hoed nam van den kapstok in de hall. En toen hij op 't punt stond, zonder een woord te zeggen, het huis uit te gaan, riep Lois hem, terwijl haar gezicht zóo levendig werd, dat Richardson zijn halve leven zou hebben gegeven, om zelf een dergelijke uitdrukking te voorschijn te kunnen roepen.

„Ga je erop uit, Bob?”

Hij draaide zich langzaam om. „Ja juffrouw.” Toen steeg er een donkere blos naar zijn gezicht. Hij deed voortdurend moeite, om die afschuwelijke, onderdanige manier van spreken af te leeren, en te praten, zooals alle andere mannen doen. „Ik ga uit.”

„We hoopten — Bruce en ik — dat je ons vanavond gezelschap zou houden.”

„Ja zeker Terry —”

Bob luisterde al nauwelijks meer; wat ze zeiden, kon hem niet schelen. „Ik kom niet laat thuis,” zei hij, terwijl hij de deur open deed. „Goeden avond.”

Het bleef een oogenblik stil, terwijl het meisje zich inspande om het regelmatig gestap van Bob's laarzen op de steenen te hooren. Ze sprak meer tot zichzelf dan tot den man naast haar.

„Ik ril, als ik hem hoor loopen. Zoo regelmatig als het stampen van een machine — met een bijna onmerkbaar slepen van zijn tred. Het is spookachtig.”

„Het is niet zoo opvallend, als toen hij pas uit de gevangenis kwam.”

„Neen. Natuurlijk is het dat niet.” Ze keerde zich heftig naar hem om; haar wangen brandden. „Maar weet je wel, hoe lang Bob Terry hier is?”

Bruce berekende langzaam. „Bijna twee maanden, is 't niet?”

„Zeven weken. Zeven weken van comfort en luxe; zeven weken van vriendelijkheid en tegemoetkoming — en hij is dezelfde ontoegankelijke, gemelijke, eenzellige man, die hij toen was.”

„Neen. Niet heel en al. Je ziet het niet, Lois, maar hij is aan het veranderen. Het gaat geleidelijk natuurlijk. Gevangenis-indrukken worden diep ingebrand.”

„Dat moet wel zoo zijn. Je hebt hem niet gekend vóór — vóór —. Hij was van het goedlachsche soort, altijd vol grappen, bespottelijk jongensachtig, verbazend dol op sport en altijd vol van alles, wat hij in zijn leven van plan was te doen. Natuurlijk verwachtte ik niet, hem juist zoo terug te zien, wanneer hij uit de gevangenis kwam — maar ik was er evenmin op voorbereid, een ouden, gebroken man te zullen zien.”

„Maar hij is niet oud, Lois, en daarom is hij ook niet gebroken. Hij is eenvoudig verdoofd.”

„En verbitterd.”

„Begrijpelijkerwijze. Hij heeft reden genoeg om verbitterd te zijn. Een paar weken van vriendelijke behandeling kunnen drie jaren gevangenisleven niet ongedaan maken. Zoiets vergt maanden van geduldig werk, van begripen en sympathie. En vóór alles heeft hij belangstelling in de buitenwereld nodig. Hij heeft behoefte aan iets, dat hem doet vergeten, dat de maatschappij een onbetaalbare schuld aan hem heeft.”

„Maar wat dan?” Zij breidde haar armen wijd uit in een hulpeloos, hope-loos gebaar. „Als jij ons daar maar mee kon helpen, Bruce. Ik geloof niet, dat hij zich rekenschap geeft van ons bestaan.”

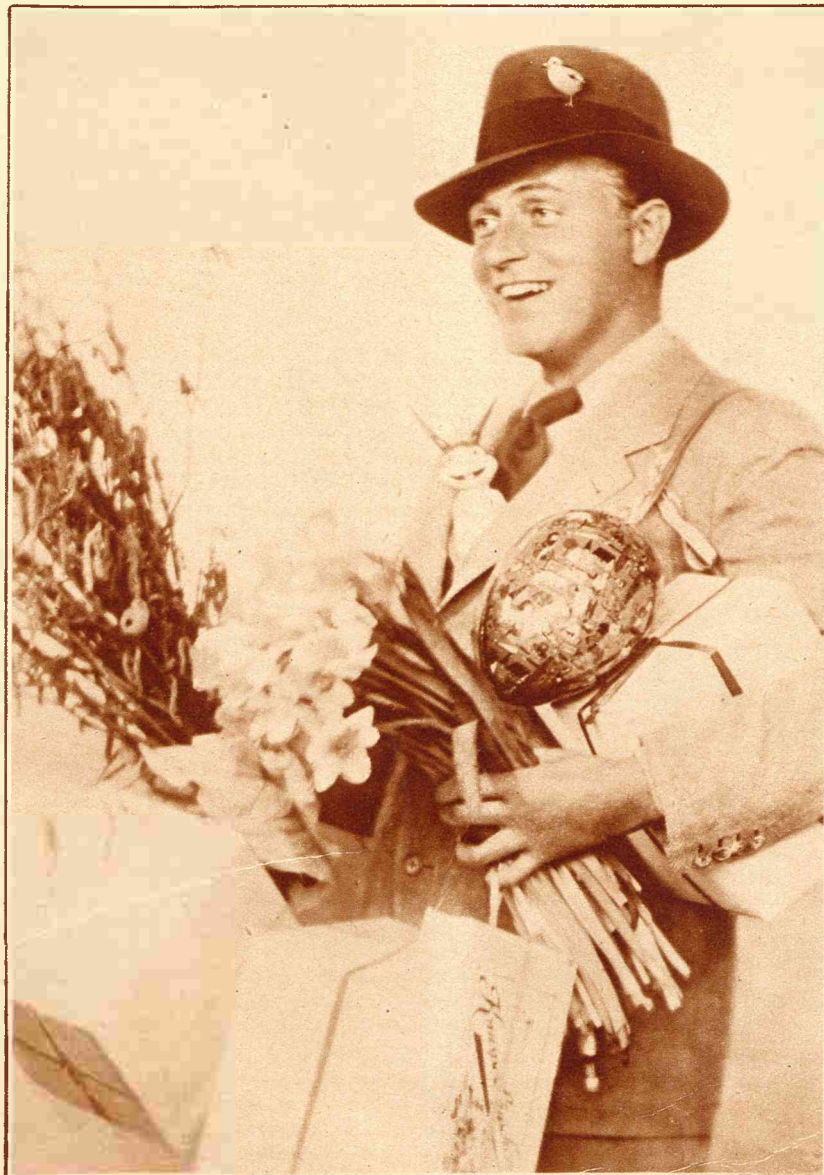
„En de menschen die hij hier ontmoet heeft?”

„Oh!” Ze klemde haar handen ineen. „Hij verafschuwt ze. Ze zijn zoo beleedigend vriendelijk tegen hem — precies op dezelfde manier als je vriendelijk bent tegen de apen in den dierentuin. Ze kwamen in heele drommen opzetten, omdat ze nieuwsgierig waren — niet omdat ze iets voor hem voelden. Ze breken het beetje goeds af, dat we hadden opgebouwd. Ik begrijp natuurlijk wel, dat Papa het onderwerp van gesprek is in de stad; dat wij de groote sensatie van dit jaar geleverd hebben. Slechts een paar van hen zijn oprecht vriendelijk — en hij weet niet, wie. Hij ontloopt iedereen — behalve misschien jou.”

„Hij is veel uit.”

„Ja. Altijd.”

„Waar?”

Willy Fritsch in de rol van een zeker welkomen Paasch-gast.

Er kwam een onrustige uitdrukking in de oogen van het meisje. „Ik ben bang —”

„Ik begrijp het. Je weet, dat hij ergens gezelschap zoekt en vindt — en je weet niet, waar.”

„Ik geloof, dat ik het weet.” Onwillekeurig sprak zij fluisterend. „Hij is herhaaldelijk gezien op John Carmody's kantoor.”

Bruce Richardson antwoordde niet dadelijk. Hij nam zijn pijp van de tafel, stopte ze langzaam en drukte de tabak aan met de uiterste zorg. Zijn woorden kwamen door het opvlammend schijnsel van een lucifer en een wolk van geurigen rook.

„Ik heb dat gehoord, Lois.”

„Wat heeft het te beteekenen?”

„Misschien niets.”

„En misschien —?”

„Alles.” Bruce staarde peinzend in het licht van de schemerlamp. „Je vader is allesbehalve een vriend van Carmody, is 't niet?”

„Ja. Politiek staan ze natuurlijk lijnrecht tegenover elkaar. Maatschappelijk hebben we Carmody genegeerd. Het zit zelfs dieper. Vader is door en door rechtschapen; Carmody is onbetrouwbaar. Maar dat verklaart niet.”

„Niet heelemaal, Lois. Maar ik geloof, dat ik het verband begrijp. Ik heb gehoord, dat Terry in de gevangenis warm bevriend was met een man, die Shannon heette: hij zat gevangen voor inbraak, geloof ik. Carmody was Shannon's advocaat. En Shannon heeft ook een nicht, die Carmody's partikuliere secretaresse is.”

Het meisje wendde zich haastig af. Ze wist, dat een diepe blos haar naar de wangen steeg en ze wilde niet, dat Richardson dat zou zien. Maar het gebaar ontging zijn scherp blik niet en hij voelde, hoe zijn hart ineenkromp. Lois scheen niets van zijn gevoelens te vermoeden. Ze behandelde hem als een kameraad; wanneer ze met hem samen was, deed ze geen moeite, haar eigen stemmen en gevoelens te verbergen, en wanneer ze wist, dat hij van haar hield, liet ze dit door niets blijken. Hij was de man, tot wien ze zich wendde, wanneer ze vriendschap en goeden raad noodig had, en Bruce wist, dat de kloof tusschen eenvoudige vriendschap en liefde dikwijls moeilijk te overbruggen was. Hij wachtte op de onvermijdelijke vraag.

„Wat is het voor iemand?”

„Wie?”

„Carmody's secretaresse?”

„Ik weet het niet.” Hij koos zijn woorden met zorg. „Ik heb natuurlijk alleen maar geruchten gehoord: geen buitengewoon gunstige. Haar oom is een gevangenisboef. En in de heele stad staat Carmody bekend als een gewetenloze kerel. Zijn secretaresse zal dus heel wat correspondentie hebben te voeren over zaakjes, die geen daglicht kunnen verdragen. Och, maar de mensen praten natuurlijk zooveel. En de publieke opinie is niet altijd even liefderijk.”

Ze sprak zonder hem aan te zien. „Je kunt er misschien nog wel eens iets meer van te weten komen?”

„Ik kan het probeeren.”

„Zie je — wanneer dat meisje eens werkelijk niet veel bijzonders was en wanneer zij de attractie is, die Bob Terry elken dag en elken avond buitenshuis lokt — Oh! Begrijp je het niet, Bruce — van hoeveel gewicht dit wordt in verband met de taak, die Papa en ik op ons genomen hebben? Begrijp je niet, dat dit een rechtstreeksch conflict kan worden tusschen wat behoorlijk en onbehoorlijk is?”

„Dat is ieder ding in Bob's leven op het oogenblik, Lois. Ik kende hem niet, vóór hij naar de gevangenis ging, maar ik ken hem nu — Zelfs nu nog is hij gevoelig voor indrukken, en ik kan me dus voor-

stellen, hoe hij drie jaar geleden geweest is. Al dien tijd heeft hij uitsluitend omgang gehad met veroordeelde misdadigers: zijn eenige vriend is een inbreker of roover — of wat je maar wilt. Wat is vanzelfsprekender dan dat hij een afkeer heeft van jou en mij — van onze heele klasse? Wij zijn de onberispelijke, hoogmoedige, zelfgenoegzame mensen, die geen misdaden begaan, die geen contact hebben met den zelfkant der samenleving. Wij zijn het type, dat verafschuwd wordt door dezelfde mannen, bij wie Bob drie jaar lang vriendschap heeft gezocht. Daarom is onze taak zoo moeilijk — Bob heeft nooit een misdaad begaan, maar er is een misdadiger van hem gemaakt.”

Het wonder: een Pauschfantasietje van Jenny Jugo.

„Een misdadiger?”

„Natuurlijk. Psychologisch beschouwd is hij een misdadiger. Hij denkt, zooals misdadigers denken, hij ziet de dingen door hun oogen. En vergeet niet, dat juist het feit van zijn onschuld die bitterheid heeft verscherpt.”

„Denk je dan —”

„Ik denk alleen, dat hij niet in één dag te veranderen is. Er zijn nu bijna twee maanden voorbijgegaan. Schijnbaar is er niet de minste vooruitgang te bespeuren. Maar toch is er verandering. Hij heeft toch tenminste zijn lot niet heelemaal verbonden aan dat van de vrienden van zijn gevangeniscelmaat. Hij blijft in dit huis wonen, en de omgeving moet vroeg of laat haar uitwerking hebben. Je moet niet te veel verwachten en niet te spoedig. Het zal heusch allemaal terecht komen.”

Zij greep zijn hand. „Denk je dat heusch, Bruce?”

Hij glimlachte haar goedig toe, maar zijn hart kromp ineen. Hij keek naar haar gezicht en las daar, dat haar oorspronkelijk medelijken met dat wrak van een jongen man gevaarlijk dicht begon te naderen tot de grens van een dieper gevoel. Zij idealiseerde Bob Terry meer dan ze hem begreep. Zij leed met hem, méér dan vóór hem. En zoo, omdat Lois Borden méér om Terry gaf dan ze zich zelf bewust was, wendde ze zich in haar zorgen tot dezen stillen vriend van heel haar jeugd; dezen langen, slanken jongen man, die haar dolende ridder en haar eerbiedige bewonderaar was geweest van hun beider kinderjaren af —

„Wij moeten hem er doorheen helpen, Bruce,” riep ze. „Ik kan het onmogelijk alleen. De een of andere goede, verstandige man moet me helpen. Wil jij dat doen?”

Indien de hand, die het pijpje vasthield, beefde en indien de mooie bruine oogen overschaduwd werden door een wolk van verdriet — Lois Borden zag het niet. Ze voelde alleen, hoe zijn diepe, rustige stem haar kalmeerde door den sterken, bemoedigenden toon, die er in klonk.

„Zeker, ik zal helpen, Lois.” Toen, met een weemoed die haar ontging — „Dat heb ik altijd gedaan.”

ELFDE HOOFDSTUK

Op het eerste gezicht zou men een uiterlijke gelijkheid kunnen opmerken tusschen Peter Borden en Jonas Merriwether. Zij waren van één leeftijd en ongeveer van dezelfde lengte; beider haar begon schaarsch te worden en sterk te grijzen. Maar bij een nauwkeuriger beschouwing zag men, dat, terwijl Borden's oogen groot en helder waren, die van Jonas Merriwether te dicht bijeen stonden en bijna kleurloos waren.

Merriwether zat aan het hoofd van de tafel.

Hij zat er wat overdreven statig en waardig, zooals het den directeur van de Berkeley Staal Maatschappij paste. Hij sprak zijn raad van commissarissen zacht en met aangename stem toe en scheen bijzonder belang te stellen in zijn onderdirecteur, die tegenover hem zat aan den anderen kant van de lange, glimmende mahonie-tafel.

Borden, onder-directeur, was slecht op zijn gemak. Deze vijf mannen waren zijn compagnons van een menschenleeftijd, menschen die hij intiem kende, zoowel in het maatschappelijk als in het zakenleven. Zij waren iets ouder dan hij — en zij bespraken zijn intieme aangelegenheden met een ongeneerdheid, die hem geweldig hinderde, maar die hij niet kon coupeeren, omdat hij de vriendelijke gezindheid begreep, die er den achtergrond van vormde.

Het was Horace Lambert, een van de commissarissen, die de rechtstreeksche vraag stelde.

„Voor we nu de vergadering openen, Peter — vertel me eerst eens, hoe de boel eigenlijk in elkaar zit.”

„Wat?”

„De heele situatie. Ik begrijp de zaak in groote trekken — maar om nu eens in bijzonderheden af te dalen — hoe ver wilde je nu eigenlijk met dien jongen Terry gaan?”

Borden fronste licht de wenkbrauwen, maar hij ontweek de vraag niet. „Zoo ver als hij me wil toestaan, Horace.”

„En dat is —?”

„Niet heel ver. Ik begrijp den jongen niet heelemaal. Ik heb hem nu twee maanden in mijn huis gehad. Ik heb hem geld gegeven, dat hij aannam zonder een woord te spreken. Maar hij heeft er heel weinig van gebruikt. Ik gaf hem carte-blanche om zichzelf in de kleeren te steken bij den besten kleermaker van de stad, maar hij heeft alleen maar een paar goedkope confectie-pakken gekocht. Hij mijdt ons, zooveel hij maar kan.”

„Verlegenheid natuurlijk.”

„Niet heelemaal. Dat zou mettertijd toch wel overgegaan zijn. Vooral bij mij thuis. 't Is een eigenaardig geval. Ik was van plan geweest, 't straks zelf in de vergadering ter sprake te brengen. Ik vind, dat ik niet heelemaal eigenmachtig moest handelen, en toch...”

De koele, aangename stem van Jonas Merriwether viel hem in de rede. „Maak je jezelf eigenlijk niet een beetje belachelijk met dien jongen, Borden? Lok je niet zelf ongewenschte complicaties uit?”

Peter Borden kleurde. „Hoezoo?”

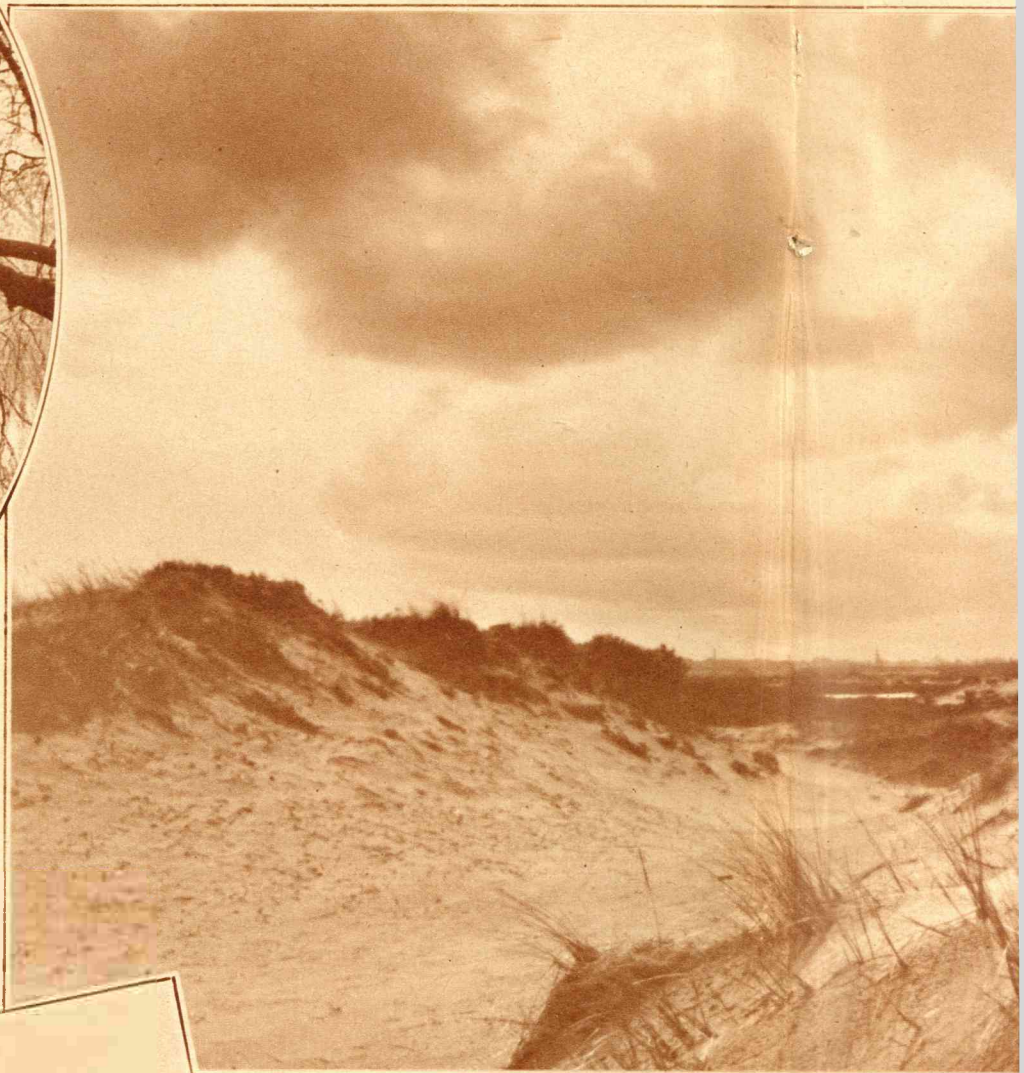
„Doordat je geen grenzen weet te trekken. Ik geloof natuurlijk wel, dat de geruchten in dit geval overdrijven, zooals trouwens in alle andere, maar het praatje gaat in de stad, dat je tegen Terry gezegd hebt, dat al wat jij bezit, het zijne is — en dat hij er slechts om behoeft te vragen.”

(Wordt voortgezet)

PAASCHWE IN EN OM DE RE

Sprookjesachtig is het nu langs de vijvers van het Haagsche Bosch, waar de treurwilgen met wazige sluiers van het eerste groen omhangen zijn.

Grootsche stemming hangt er over dit simpele duinlandschapje, waarover de zware April-luchten heendrijoen.

De bloembollenvelden zullen van heinde en ver wel bezoekers trekken, wanneer het weer wat gunstig is in de Paaschdagen. Zelfs de hyacinten staan er al prachtig bij, zooals bijvoorbeeld op dit mooie plekje bij Hillegom.

De laatste overblijfselen van wat eens de Laan van Nieuw Oost een schilderijtje, dat de herinnering aan de vergane glorie behoudt.

CHWEELEDE DE RESIDENTIE

De zachte stemming hangt er over dit simpele duinland-
je, waarover de zware April-luchten heendrijven.

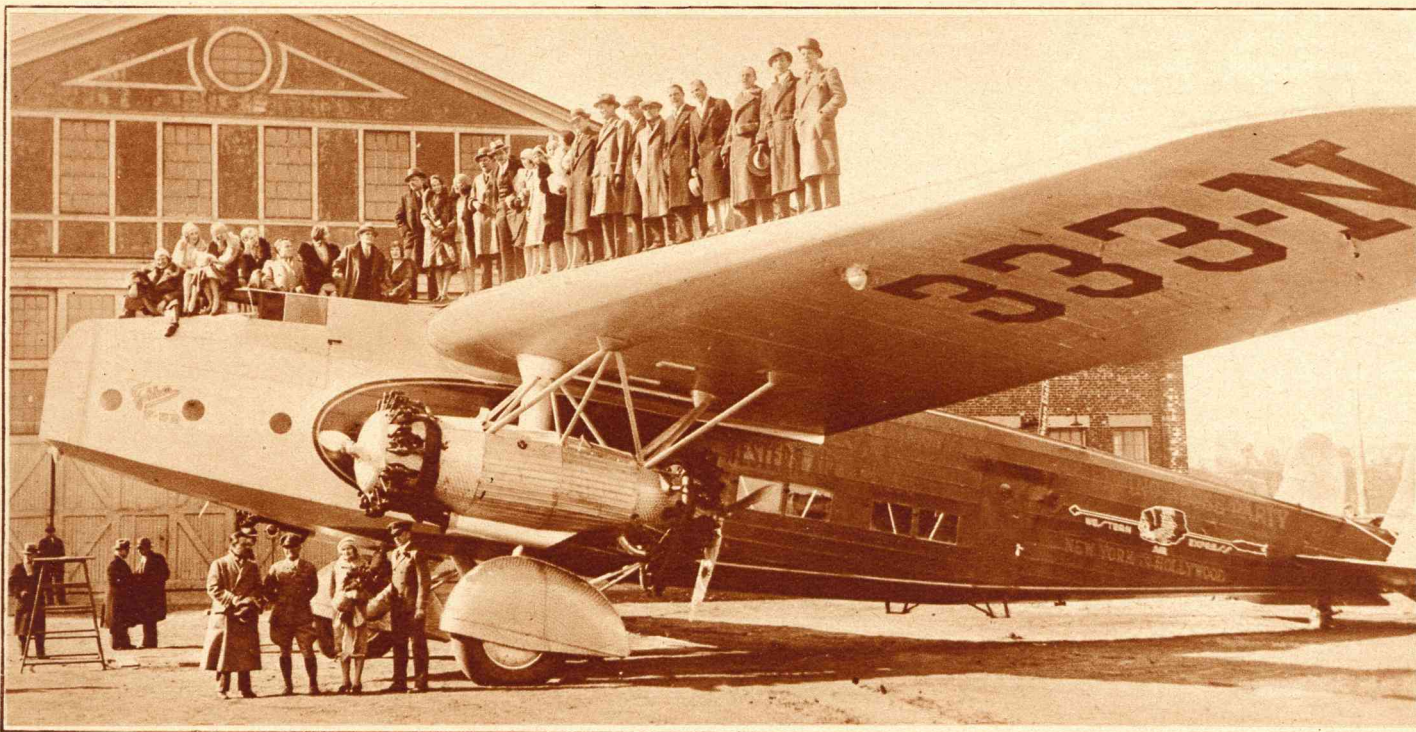

Lentebloesem.

Een weelderig hoekje van een geurig Nar-
cissenveld tusschen Lisse en Hillegom.

Herinneringen van wat eens de Laan van Nieuw Oost Einde was ;
dat de herinnering aan de vergane glorie behouden moge.

De F 32, het nieuwste en grootste Fokkervliegtuig, dat op de route New York-Hollywood in gebruik is genomen. Het schijnt tegen een duwtje bestand te zijn.

De Kunstverzamelaar

DOOR CLAVERTEN

Meneer van Dongen, vroeger tuinier en thans kunstverzamelaar, had altijd gedweept met mooie dingen in zijn leven. Dat zat in het bloed, in het kunstenaarsbloed van de familie van Dongen, waarin altijd die vreemde honger naar schoonheid en oudheid had geleefd, beweerde meneer tegen iedereen, die hem en zijn voorvaderen niet kende. Daar had je, om er maar eens een te noemen, grootvader van Dongen, zaliger. Die was eenvoudig verzot geweest op oudheden. Die had zijn heele leven, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, de oude pakhuizen van Amsterdam afge-loopen, om te kijken, of hij niet voor een zacht prijsje een of ander op den kop kon tikken, dat hem van waarde leek.

Dat was de letterlijke waarheid, maar meneer van Dongen, die op sommige punten erg vergeet-achtig kon zijn, verzuimde altijd er bij te voegen, dat grootvader van Dongen lompenkoopman was geweest en dat hij wellicht in hetzelfde vak zou zijn terechtgekomen, als meneer van Dongen zijn vader niet op de gelukkige en toch zoo voor de hand liggende gedachte was gekomen, een dochter te trouwen van een welgestelden tuinier uit den om-trek van Amsterdam. Daarom was meneer van Dongen niet in een lompenpakhuis, maar in een tuinmanswoning geboren en aangezien hij de eeniggeborene van de familie bleef, erfde hij op jeugdigen leeftijd reeds een flinke tuinderij onder den rook van Amsterdam, met een bijbehorende Hectare braakliggende grond, die de gemeente Amsterdam al heel spoedig voor een flink prijsje van hem overnam.

Toen het zoover was, dat hij een aardig villaatje in de nabijheid van Den Haag kon betrekken, ontwaakte ook weer zijn liefde voor mooie dingen in zijn leven en na lang wikken en wegen verpandde hij zijn hart en een deel van zijn inkomen aan de schilderkunst. Dat hij juist de edele malerei te grazen nam voor zijn geliefhebber in mooie dingen, was gelegen in het simpele feit, dat hij in een liefdadigheidsloterij, voor den prijs van 25 cent per lot, een tweetal allerliefste schilderijtjes in vergulde lijst had gewonnen, beide voorzien van een vreese-lijk lange en sierlijke signatuur, die bedrieglijk veel op „Michiel Adriaansz. de Ruijter” geleek. Maar aangezien meneer van Dongen zich meende te herinneren, ergens te hebben gelezen, dat deze bekende kunstenaar bij het schilderen van een toren in Vlissingen doodgevalen was, twijfelde hij wel eenigszins aan de echtheid van die hand-teekening, te meer daar hem bleek, dat de verf nog niet al te droog was.

In elk geval had die onverwachte aanwinst tot gevolg gehad, dat meneer van Dongen besloot, zich met spoed en met liefde op de verzameling van schilderijen te gaan toeleegen. Dus bleef

meneer voor elke schilderijenwinkel staan droomen' zwamde in zijn eentje over koloriet en perspectief en kocht — altijd voor een prikje en bij voorkeur in oude, scheef gezakte winkeltjes van de achter-buurt — alle groote en kleine schilderijen, die hem te koop werden aangeboden, zoodat hij weldra bekend was als de rijke meneer, die alles kocht, waar verf op zat.

Van etsen, aquarels, pastels, of die andere mo-derne knoeierijen moest meneer niets hebben, in zijn villa prijken uitsluitend origineele, geverfde schilderijen, oude schilderijen en jonge schilde-rijen, alle voorzien van een echte signatuur en goed droog van verf. Na verloop van een jaar hingen alle kamers vol met deugdelijke kunstpro-ducten, zoodat zijn huis ging gelijken op een sma-keloos volgepropt museum. Dagelijks besteedde meneer van Dongen zijn morgenuren met de be-schouwing van zijn verzameling en verdiepte zich zijn ziel en verlustigde zich zijn hart in de heerlijke mengeling van geel en zwart en rood en blauw en purper en groen, dat door het bekwame penseel van levende, stervende, of gestorven „meesters” op het linnen of op een sigarenkistjesplankje was getoeverd....

Wellicht had meneer nog heel lang — misschien wel tot aan zijn dood — genoeg gehad van zijn bizarre verzamelwoede, als hij niet op een goeden dag — die later een kwade voor hem zou blijken — had kennism gemaakt met meneer van Peuter en, kunstschilder, of liever kunstkenner van beroep, want met palet en penseel had hij de kachel aange-maakt, naar hij beweerde, omdat „echte kunst” in Holland alleen maar met mooie woorden, maar niet financieel werd gewaardeerd.

„En van dat-’m is toch een levensvoorwaarde, ook voor een kunstenaar,” zei meneer van Peuter en terwijl hij „van dat-’m” verduidelijkte met een schuifelende beweging van vinger en duim en onderwijl diepzinnig in zijn leeg portglas staarde, dat meneer van Dongen hem gevuld had geoffreerd. Maar sinds „van dat-’m” in de kunst ontbrak, leefde meneer van Peuter en van het geven van adviezen aan kunstkoopers, zooals hij zelf beweerde, en van het verleenen van bemiddeling bij den aan- en verkoop van kunstvoorwerpen.

De kennismaking met meneer van Peuter en bracht meneer van Dongen in den zevenden hemel, vooral toen hij zei, dat zijn relaties met de kunst zich uitstrekten tot in de hoogste kringen, hetgeen zonneklaar bleek uit het feit, dat hij een belang-

rijke opdracht van het Amsterdamsch gemeente-bestuur had gehad.

Toen meneer van Dongen bescheiden informeerde naar den aard van die opdracht, antwoordde de kunstenaar met een onbestemd armgebaar „fresco” en zwamde daarna zoo lang over de Primitieven en de Prae-Raphaëlieten, dat de eerbied van den rentenier voor meneer van Peuter en tot in de hemelen steeg. Het duurde natuurlijk niet lang, of de kunstenaar werd uitgenoodigd, de zeldzame verzameling van den heer van Dongen te komen bezichtigen en aan dat gedenkwaardig eerste bezoek moest deze later nog dikwijls denken. Met

enthousiasme had de kunstenaar de schilderijen bestudeerd, hier met een strak gelaat, daar met het gelaat in een plooi, met gesloten oogen en met open oogen, met een verheerlijkten blik, een diepzinnigen blik en een bedroefden blik. En weldra had meneer van Peuter en ontdekt, wat er aan de verzameling ontbrak om haar te completeren: hij miste de Fransche School.

„De Fransche School?” vroeg meneer van Dongen met een ongelukkig gezicht, omdat hij geen woord Fransch kende.

„De Fransche School,” zei de kunstenaar beslist. „Het Fransche symbolisme, synthetisme, realisme, naturalisme, impressionisme.... Nou spreek ik nog niet van het Hyper-modernisme, het neo-impressionisme, het Dada-isme, het....”

„Lieve hemel, waar moet dat allemaal hangen?” vroeg meneer van Dongen. „Dan mag ik wel een huis hebben als.... als....”

„Als een gekkenhuis, ja! Maar de Fransche School ontbréékt, meneer van Dongen, en pas als die vertegenwoordigd is, is uw verzameling eenig....”

Toen de rentenier eenmaal warm was gemaakt voor de Fransche School, verzocht hij den kunstenaar hem bij zijn aankopen te willen adviseeren, aangezien hij tot zijn spijt moest bekennen, dat hij zijn Fransch vergeten was. Meneer van Peuter en stemde, eenigszins aarzelend, toe; zijn relaties veroorloofden hem eigenlijk niet, uitbreiding te geven aan zijn kunstzinnige bemoeienissen, maar om meneer van Dongen een genoegen te doen, zou hij hier en daar wel eens rondzien. „Ik kom bijna uitsluitend in de groote salons, ziet u, meneer van Dongen, waar je Raphaël of Titiaan nog wel ’ns ontmoet en met dat kleine werk bemoei ik me eigenlijk niet veel.”

Toen de kunstenaar om één uur bij meneer van Dongen had geluncht en om zeven uur had gedineerd, beide keeren met ontstellend veel cognac Martel voor, Bourgogne bij, en Veuve Cliquot en Triple Sec na de maaltijden, verdween hij, en liet meneer van Dongen achter, sterk onder den indruk van de Fransche School en den alcohol. Maar twee dagen later kwam meneer van Peuter en terug, met een hoofd en een mond vol kunsthistorische beschouwingen en met een werkelijk aardig dingetje onder den arm. ’t Was een stuk van den Franschen impressionist Manet, zei meneer van Peuter en, en aangezien meneer van Dongen niet twijfelde aan de verf, aan de lijst, of aan de signatuur, betaalde hij met vreugde den spotprijs van f 80.-.

„’t Is een oud Parijsch stadsgrachtje,” zei de kunstenaar en meneer van Dongen geloofde het graag, hoewel hij het op het eerste gezicht voor een baaien rok had aangezien.

„Dat is ’t ’m juist, dat die dingetjes zoo piquant doet zijn, je weet eigenlijk nooit wat ze voorstellen en je moet je heelemaal verplaatsen in de visie van den schilder, om daar een stervenden zwaan van te maken,” legde meneer van Peuter en uit.

„'n Stervende zwaan?' hapte meneer van Dongen. „Ik dacht een oud Parijsch....”

„Ja, ja, dat bedoel ik ook,” verbeterde de ander haastig, „och ja, ik krijg dagelijks zóóveel schilderijen voor mijn neus, dat de titels me wel eens ontgaan. Toen ik met die opdracht van B. en W. van Amsterdam werd vereerd, meneer van Dongen.... 'n groot werk, meneer.... een machtig groot werk....”

Meneer van Peuterén daasde onder het genot van een havanna en een flesch port nog een uurtje voort, vóór hij vertrok, en liet meneer van Dongen enthousiast en ietwat licht in zijn hoofd ochter. Sindsdien ging er geen week voorbij of de kunstenaar kwam een of tweemaal aanloopen en altijd, tot genoegen van den rentenier, met een origineel werk uit de een of andere Fransche School. Nu eens was het een Meissonnier of een Claude Lorain, dan weer een Pissaro, een Gauguin of een Delacroix en wíl er nimmer te twifelen viel aan de handteekening, aan de verf of aan de lijst, kocht meneer van Dongen alles wat hem werd aangeboden, om zijn verzameling te completeren en tot een éénige te maken.

Op zekeren dag kwam meneer van Peuterén met een geheimzinnig gelaat binnen en bood den verzamelaar namens een der eerste families en zeer vertrouwelijk een beroemd kunstwerk aan van een onbekenden grootmeester.

„'t Is een geweldig oud werk, meneer van Dongen, hoewel de juiste ouderdom niet te bepalen is. De compositie verraadt sterk den invloed van de Syrische cultuur en ze heeft Mesopotamische en Grieksche motieven. Van een grootmeester, meneer van Dongen, een begenadigde.... Vertrouwelijk, meneer van Dongen.... Zevenduizend gulden....”

De rentenier werd een beetje bleek om zijn neus bij het vernemen van dien prijs, maar na het vierde glas port besloot hij toe te happen, het werk van den grootmeester zou de kroon op zijn verzameling zetten. Dienzelfden middag werd er een groote kist bij meneer van Dongen bezorgd, die onder deskundig toezicht van meneer van Peuterén werd

uitgepakt. Een groot schilderij werd met de uiterste behoedzaamheid naar het groote salon gebracht, waar het onmiddellijk werd opgehangen op de eereplaats. Opgetogen en stil van verrukking stonden beide heeren het heerlijke werk te bewonderen en toen eindelijk meneer van Dongen zijn spraakvermogen herkreëg, fluissterde hij, eerbiedig, zooals het betaamt als je spreekt over een schepping van een onbekend gestorven grootmeester:

„Wat 'n pracht, wat 'n pracht! Duidelijk, duidelijk... grootsch... die zee en die garnalenbotter... wat een pracht... wat 'n pracht!”

„Garnalenbotter?” vroeg meneer van Peuterén met een verachtelijken blik. „'t Is een portret, meneer, een portret, van... van... Niamundi, meneer, een dame...”

„Een portret?” ontstelde meneer van Dongen.

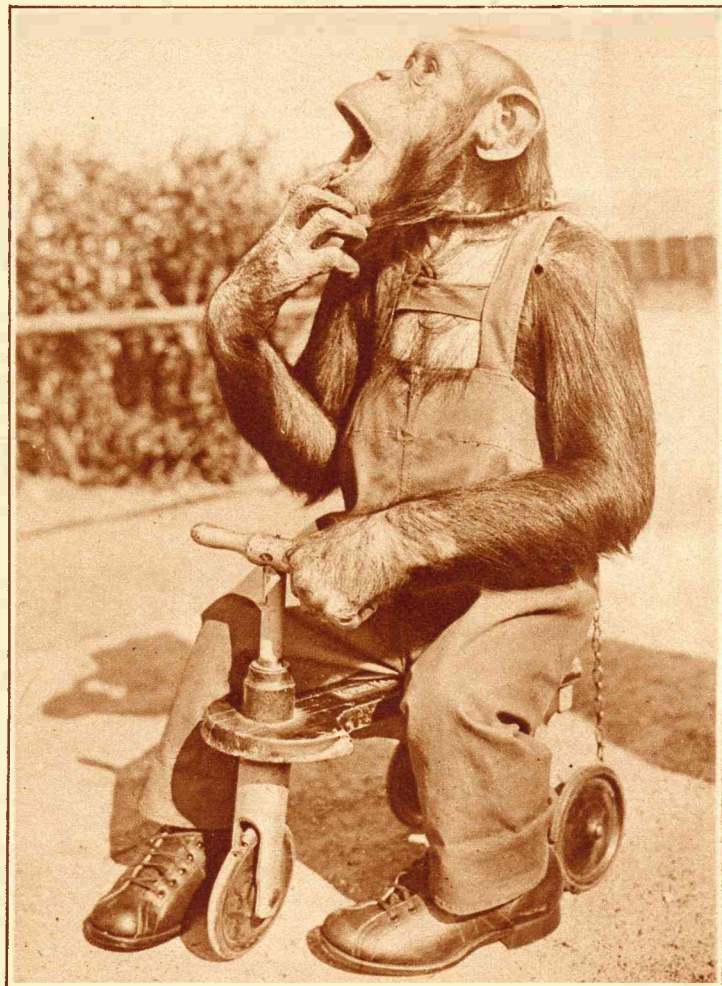
„Portret van Niamundi, meneer! Origineel! Met Syrische ornamenten.... cultuur....”

Meneer van Dongen zweeg hoofdschuddend en bleef nog lang in stille bewondering verdiept. Na de gebruikelijke en geanimeerde kunsthistorische beschouwingen nam meneer van Peuterén eindelijk afscheid en liet den verzamelaar overgelukkig achter. Maar tot zijn verbazing, zag meneer van Dongen den kunstenaar een geheele week niet terug en dat speet hem meer dan hij wel bekennen wilde. Niet alleen miste hij zijn aangenaam gezelschap, maar bovendien had hij tot zijn ontsteltenis geconstateerd, dat eenige meesterwerken van Meissonnier en Pissaro bedenklijke sporen van verval vertoonden, de verf kladderde en begon in plakkaten van de doeken af te vallen, zooals uitkalk van een plafond. Toen constateerde hij op een morgen tot zijn schrik, dat het oud Parijsch Stadsgezicht, dat hij aanvankelijk voor een baaien rok en meneer van Peuterén voor 'n stervenden zwaan had aangezien, heelemaal verkleurd en gedeeltelijk verdwenen was. Wat meneer van Dongen er van denken moest, wist hij niet, maar in elk geval begreep hij, dat meneer van Peuterén en hij bedrogen waren en toen de kunstenaar na vier dagen nog niet kwam opdagen, ging hij met 'n benauwd hart naar de politie en deed zijn beklag.

Dienzelfden dag nog, kreeg meneer van Dongen bezoek van een Inspecteur, die niet alleen de schilderijen-verzameling, maar ook haar eigenaar hoofdschuddend bezichtigde, als was hij een vóórhistorische dier. Nauwkeurig schreef hij alle bijzonderheden op en met een verlicht gemoed liet hij ten slotte de villa achter zich.

Drie dagen later kwam hij terug, maar vóór hij aanbelde, overtuigde hij zich eerst of zijn revolver geladen was, alsof hij 'n bezoek bracht bij een misdadiger of 'n gevaarlijken gek. De dienstbode deed hem open en toen hij het salon binnentrad, vond hij meneer van Dongen gezeten te midden van de ruïneuze overblijfselen van de Fransche School.

„Meneer van Peuterén....?” begon meneer van Dongen, met doffe stem.

Een, die de lente in het hoofd heeft!!

„Is een oplichter en heeft de laatste tien dagen dronken in bed gelegen.... Nou zit-ie op het politiebureau....” antwoordde de Inspecteur, terwijl hij den rentenier onderzoekend aankeek.

„Was.... was hij dan geen kunstenaar!” vroeg meneer van Dongen. „En.... en.... hij was zoo goed thuis in het sym.... sym.... symbo....” snikte hij.

„Hij? Ja, met groote woorden! Hij is bediende in den kunsthandel, maar wegens voortdurende dronkenschap overal ontslagen....”

„En.... en....” stamelde meneer van Dongen, „die schilderijen.... al die schilderijen.... die meesters?”

„Valsch meneer, allemaal vervalscht! Meesters? Allemaal gebroddel, meneer, van een paar handlangers, witkwast-kunstenaars.... schoorsteenvegers.... stijfselkwast-schilders....”

„Valsch?.... Witkwast?.... En die opdracht van B. en W. van Amsterdam dan? Dat groote werk?”

„Ah juist,” grinnikte de inspecteur, „dat was niet gelogen.... Als werkloze heeft-ie eens voor de gemeente een halven kilometer heining geteerd op den Dam....”

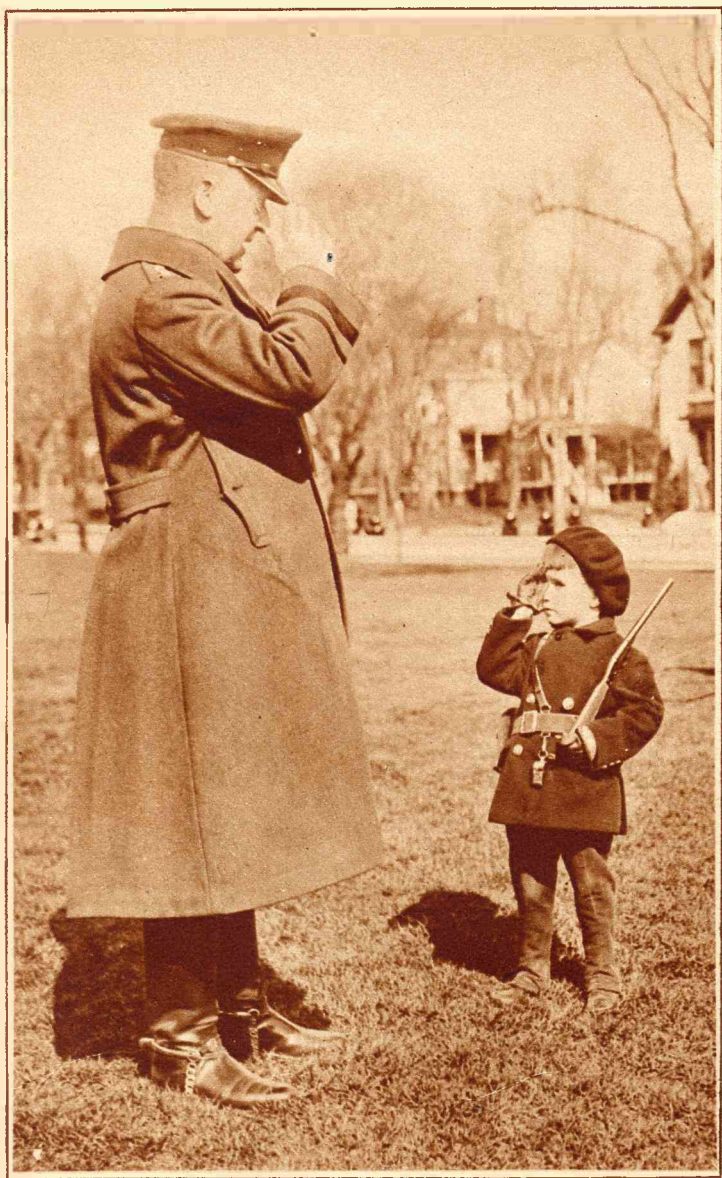
„Heining geteerd?” hapte meneer van Dongen naar lucht. „Heining geteerd? En mijn onbekende grootmeester.... mijn Syrische cul.... cultuur met.... met....” snikte meneer wanhopig.

De inspecteur liep op het meesterwerk toe en met een spiedenden blik onderzocht hij elken vierkanten centimeter. Toen liet hij zich een vochtige spons brengen en begon ijverig te zeemen. Met een blik van voldoening peuterde hij daarna voorzichtig iets los van het doek en met een verbaasd gezicht trok hij er een lange reep papier van af, waarmee het doek overplakt was geweest.

„Meneer van Dongen, 't was een grootmeester en ik heb allen eerbied voor zijn talent. Maar dat-ie 'n paar duizend jaar geleden krantenpapier gebruikte om een scheur in zijn doek te verbergen, wil er toch niet goed bij me in....”

Bevend nam meneer van Dongen de reep papier van hem over en toen viel de man, die zoo dweept met mooie dingen in zijn leven, met een snik in zijn stoel terug, met in zijn handen de vet-gedrukte kop van het Haarlemsch Dagblad....

Drie weken later was meneer van Dongen, de verzamelaar, onder curateele gesteld.... De Fransche School had hem den genadeslag gegeven.

„Van 't Westelijk Front geen nieuws, Generaal.”

Met korpseer is de vorige week Woensdag het stoffelijk overschot ter aarde besteld van den wagenbestuurder der H.T.M. en tambour-maitre van het H.T.M.-muziekcorps, den heer J. Kadee. In de straat, waar de overledene woonde, was de belangstelling van de zijde van het publiek enorm.

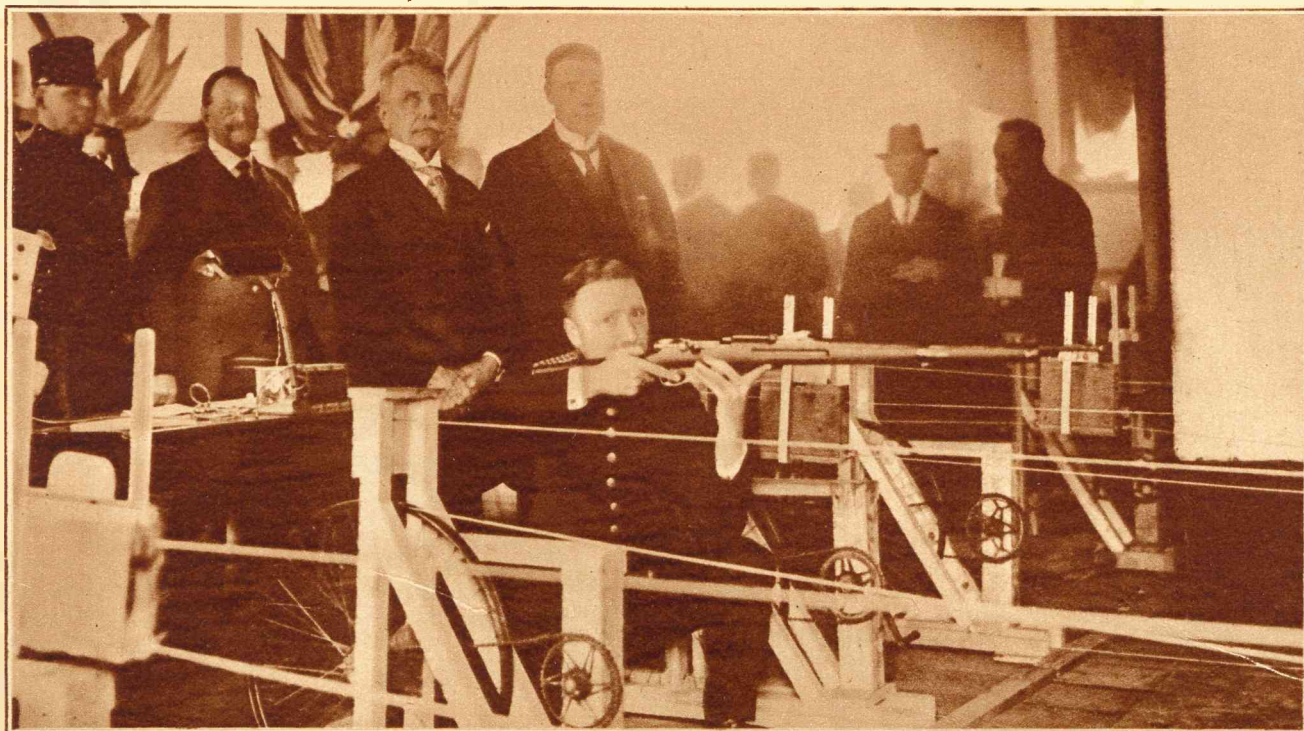
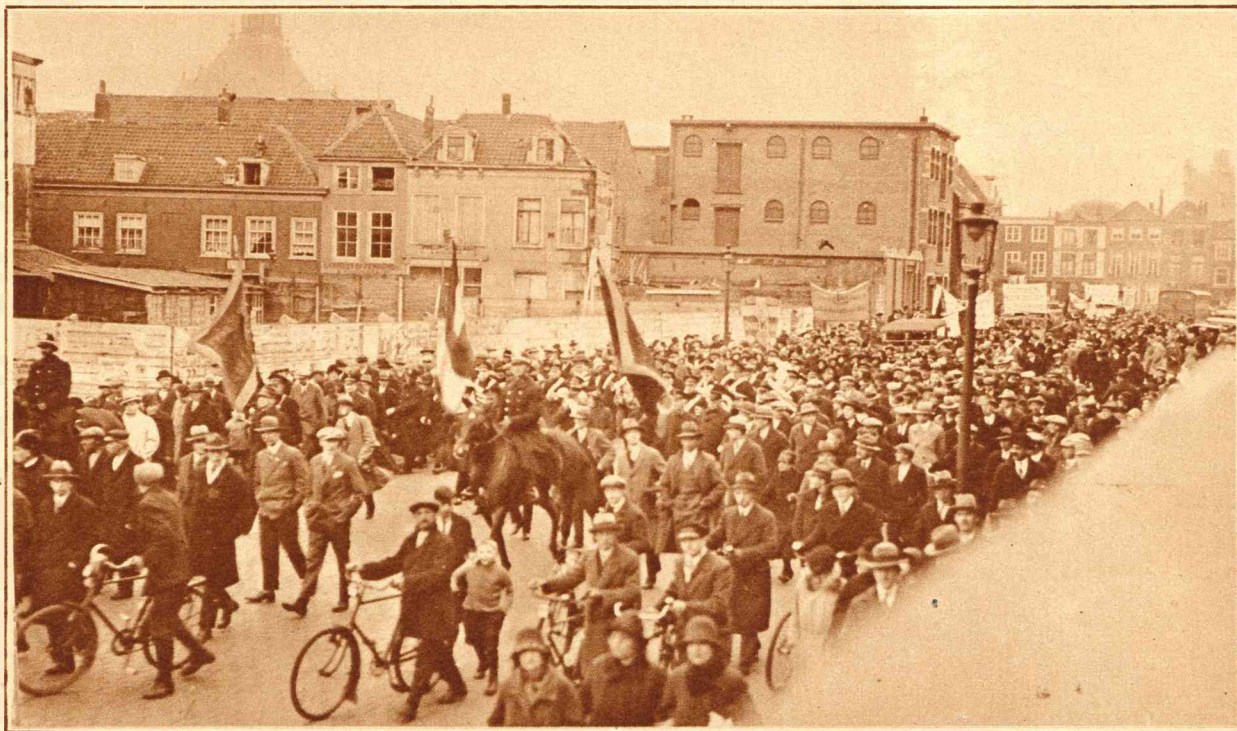
Leiden's plechtstatige Rapenburg, een der mooiste grachten van ons land, wordt, ook geteisterd door de iepziekte. Verscheidene boomen heeft men reeds moeten vellen.

GEMENGD

Nieuws

Het Leger des Heils heeft dezer dagen veertig jaren lang zijn vruchtbaar sociaal en religieus werk volbracht en met recht past hier dankbaar feestbetoon. Zaterdagavond werden de feestelijkheden geopend met een optocht door de stad. Men ziet hier den stoet op de Turfmarkt.

De onderofficieren-schietvereniging Generaal Snijders te Leiden vierde dezer dagen haar eerste lustrum en organiseerde ter gelegenheid daarvan een nationalen schietwedstrijd. Bij de opening daarvan waren generaal Snijders en oud-burgemeester jhr. de Gijselaar aanwezig. Men ziet hen op onze foto achter luitenant Steenhout, die het eerste schot loste.

Lucien, de bekende Haagsche humorist-conférencier, gaat jubileeren. Het was dezer dagen veertig jaar geleden, dat hij voor het eerst als humorist voor het publiek optrad. Op 6 Mei geeft hij met een uitnemend gezelschap een cabaretvoorstelling in de groote Dierentuinzaal en bij die gelegenheid zal hij door een comité van vrienden en vereerders worden gehuldigd.

Spelmoment uit den hockeywedstrijd H.D.M.—Deventer (2—0). Van Voorst van Beest dringt door de Deventer verdediging.

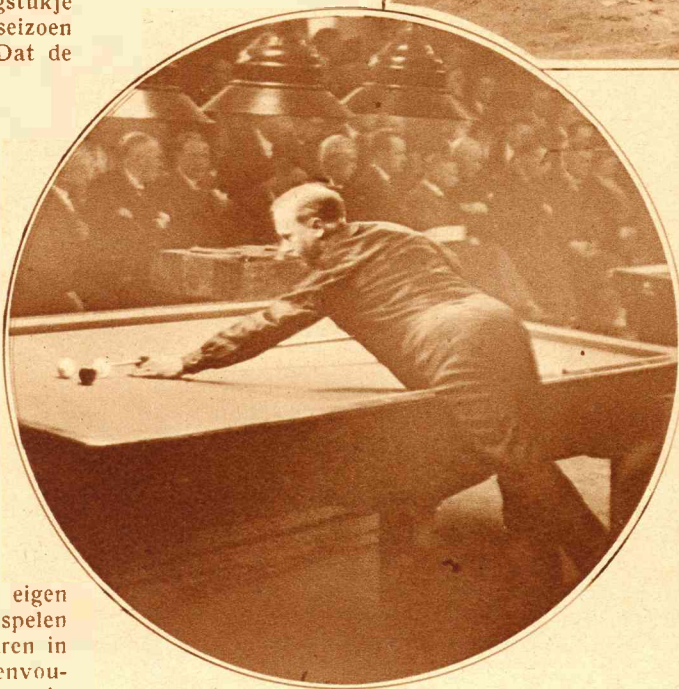
SPORT IN DE RESIDENTIE

De kans, dat we in den vorm van een paar aardige bekerwedstrijden nog een interessant verlengstukje van het voorspoedig afgewikkelde voetbalseizoen zouden krijgen, is ook al weer vervlogen. Dat de Haagsche eerste klassers geen geweldige cupfighters zijn, wordt door de uitslagen van Zondag j.l. wel voldoende aangetoond. H.B.S. kon het op eigen veld niet verder brengen dan tot een gelijk spel tegen de Rotterdamsche tweede klasser R.F.C. en A.D.O. leed op eigen terrein zelfs een nederlaag tegen Wageningen.

De eenige K.N.V.B.-wedstrijd van teekenis zal hier dus nog het treffen tussen V.U.C. en Fortuna zijn. Dan kan het voetballend Haagje nog eens leegloopen. Vooral nu V.U.C. in Vlaardingen heeft gewonnen en de papieren vrij gunstig staan, zal dit zeker het geval zijn.

Ja, de zwart-witter hebben 'm dat aardig geleverd in Vlaardingen. Dat was een wedstrijd waar de trouwe aanhang der V.U.C.'ers torenhoog tegen opzag. Dit was begrijpelijk. V. U. C. had op eigen terrein tegen D.H.C. slechts gelijk kunnen spelen en Fortuna was er in geslaagd de Delftenaren in hun eigen home te kloppen. Wat was er nu eenvoudiger dan een overwinning van de Vlaardingers in eigen huis op V.U.C.?

Ge'ukkig dachten de Hagenaars er anders over. Vergezeld van een groot aantal getrouwen heeft

Dommering wint het eerste klasse kampioenschap biljarten van Nederland. Op onze foto Dommering aan stoot. Zooals men weet, werden de wedstrijden ditmaal gehouden in den Haagschen Dierentuin.

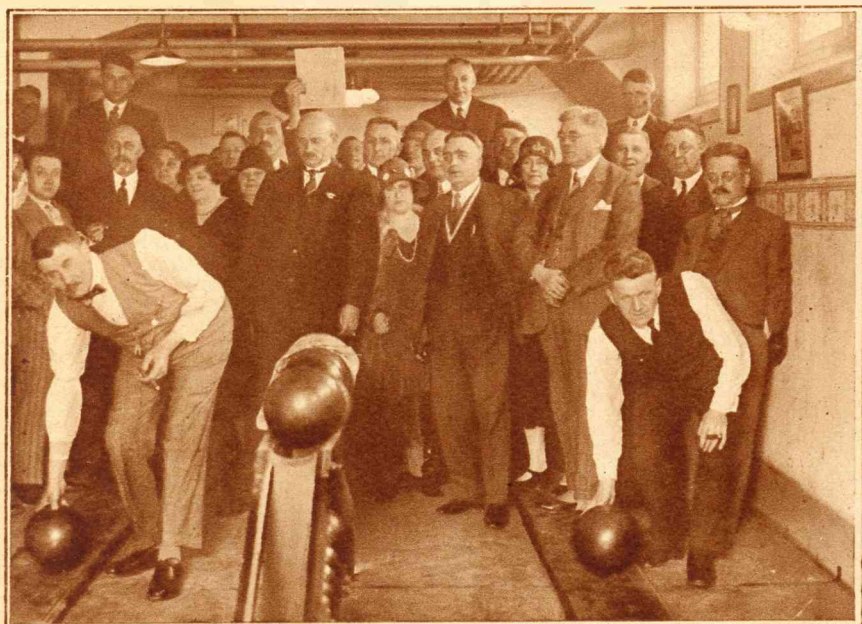
V.U.C. in Vlaardingen een strijd op leven en dood gestreden. Eerst in het allerlaatste deel van den speeltijd sloeg de schaal definitief in het Haagsche voordeel over. Dat er gejuicht is valt te begrijpen. En terecht. De papieren van V.U.C. zijn ineens heel goed komen te staan. Als men nu rekent een gelijk spel uit tegen D.H.C. en een overwinning thuis op Fortuna is het zaakje gezond. Maar... deze wedstrijden hebben voor de zooveelste maal reeds bewezen dat er bij voetbal weinig te rekenen valt en... dat hij die het doet zich in den regel

H.D.M. hockeykampioen van Nederland. Achter van links naar rechts Sauer, Polis, S. v. d. Heijden. Midden: Lob, v. d. Rovaert, Ankerman Jr. Voorste rij: Kien, de Geer, v. Voorst van Beest, Buys en v. Tinbergen.

vergist. En aangezien wij nu toch moeilijk nog een paar nederlagen voor V.U.C. kunnen voorspellen en ons aan den anderen kant ook niet graag vergissen, zullen we de slotperiode van het promotie- en degradatiespel maar kalm afwachten. De kans is er weer voor V.U.C. Wanneer de zwart-witter er nu alles op zetten kan 't gevaar in elk geval worden afgewend.

De residentie heeft als compensatie voor het ontbreken van een kampioensvoetbalteam den primus inter pares uit de Hollandsche hockeywereld binnen haar muren. H.D.M. heeft de Amsterdamsche suprematie van den laatsten tijd weten te breken. Zondag werd de beslissende strijd tegen Deventer gewonnen, zoodat de titel nu in het bezit van de Hagenaars is gekomen. Voor hoe lang! In de hockeywereld laat men het in den regel niet bij één kampioenschap. Wij herinneren ons uit de laatste jaren succesperiodes van langeren duur bij Bloemendaal en Amsterdam. Zouden de H.D.M.'ers de eer nu geruimen tijd aan zich houden? Van de meerendeels jeugdige spelers kan nog veel worden verwacht.

De kegelwedstrijd Den Haag—Rotterdam in het gebouw Olympia. Kusters (Den Haag) en Boreus (Rotterdam) in actie.

De kansen stijgen. Enthousiaste V.U.C.-aanhangers bij den wedstrijd Fortuna—V.U.C. te Vlaardingen.

Waar is mijn Vader?

Toen de huisdeur achter hem dicht ging, liet zij haar kin op haar hand rusten en zag mij over de tafel heen aan.

„U hebt mij gisteravond de waarheid niet gezegd, meneer Knox,” zei ze. „Ik heb Harry nog nooit zoo zien kijken. Er is iets met hem gebeurd.”

„Zijn reistasch was gestolen,” legde ik uit, de theorie van Fred indachtig, dat de halve waarheid beter is dan 'n doorzichtige keugen. „Dat is nogal een vernederende gewaarwording, geloof ik. Een man wil liever duizenden verspelen, of weggooien, dan een ander te zien wegloopen met zijn haarborstel of zijn schoone boorden.”

„Zijn reistasch! Meneer Knox, er is iets gebeurd met mijn vader, en u en Harry verzwijgen het voor mij.”

„Ik geef u mijn woord, dat het niet zoo is,” haastte ik mij haar gerust te stellen. „Ik heb hem maar een paar minuten gezien, — precies lang genoeg om mijn voorkomen te ruïneren.”

„En heeft hij niet over vader gesproken?”

„Geen woord.”

Zij stond op, liep naar den schoorsteenmantel, zette er haar ellebogen op en liet 't hoofd in de handen rusten. „Ik zou 't hem wel willen vragen,” zei ze droevig, „maar ik durf niet! Veronderstel, dat hij 't niet wist en het van mij hoorde! Hij zou 't aanstonds aan Schwartz gaan vertellen, en Schwartz is niet te vertrouwen. En het zou in de kranten komen óók.”

Haar oogen stonden vol tranen, en ik voelde mij zoo hulpeloos als iedere man, die een vrouw ziet schreien. Als hij haar goed genoeg kent, kan hij tenminste nog naar haar toe gaan en haar op den schouder kloppen en zeggen, dat alles in orde zal komen. Als hij haar niet kent, en er kunnen ieder oogenblik twee oude tantes binnenkomen, dan blijft hij stil zitten, zooals ik deed, en wacht, tot de bui over is.

Miss Margery wist zich al vlug aan haar zakdoek te onttrekken.

„Ik heb heel weinig geslapen,” verklaarde zij, nog haar oogen bettend, „en ik ben toch al zoo zenuwachtig. Meneer Knox, weet u zeker, dat het alleen maar Harry was, die gisteravond probeerde in huis te komen?”

„Alleen maar Harry,” herhaalde ik. „Als de poging van meneer Wardrop, om binnen te komen, me in zoo'n toestand bracht, hoe zou ik er dan niet uit moeten zien, als 't een echte inbreker geweest was?”

Maar ze was te diep in gedachten om op mijn geschonden gezicht te letten.

„Er liep boven iemand rond, even voordat ik naar beneden ging,” zei ze langzaam.

„U zult mij gehoord hebben; ik viel bijna de trap af.”

„Bent u vlak langs mijn deur gegaan, zoodat u den knop aanraakte?”

„Neen, ik ben bij geen enkele deur geweest.”

„Nu dan,” zei ze, „en toch heb ik gehoord, dat iemand dat deed. En ze zijn ook een verdieping hooger, op de zolderkamer geweest. Ik hoorde duidelijk iemand, misschien twee personen, van den eenen kant van die kamer naar den anderen kant gaan, en weer terug.”

„Spoken-quadrille,” probeerde ik grappig te zijn. „Eerste paar voorwaarts en terug.”

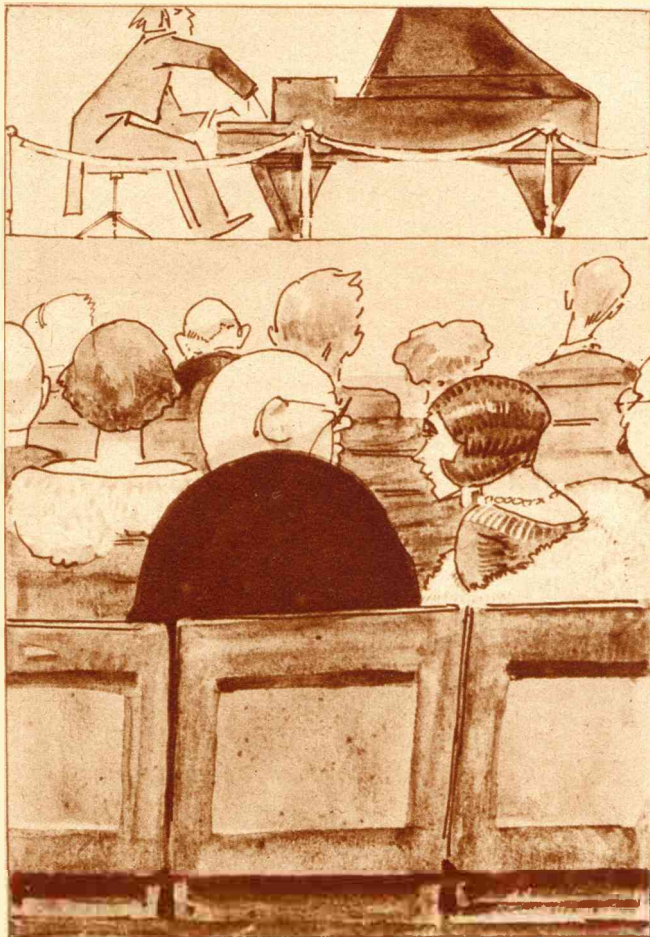
„Ik heb werkelijke voetstappen gehoord, — heel duidelijk. De meiden slapen achter op de tweede verdieping en... nee, zeg nu niet van ratten; er zijn geen ratten in tante Letitia's huis.”

Haar mededeeling maakte meer indruk op me, dan ik wou laten blijken. Ik had nog een half uurtje den tijd en daar we toch geen van beiden aten, stelde ik een onderzoek op de bovenste verdieping voor. Niet, zoo verklaarde ik, omdat ik iets dacht te vinden, maar juist omdat ik zoo zeker was, dat we niets zouden vinden.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Wij slopen langs de twee gesloten deuren, waarachter de dames Maitland ongetwijfeld bezig waren haar papillotjes uit te doen en thee te genieten. Toen, nog hooger, langs een smalle, pijnlijk

Professor Priem Pruttelt:

„Speelt u ook piano professor?”

„Weet ik niet, zal 't wel eens probeeren.”

zindelijke trap naar de bovenste verdieping.

Het was een groote ouderwetsche zolder met schuin dak, smalle raampjes en een kalen vloer. Aan den éenen kant was de deur van een ruim vertrek, en daarin stonden de tassen en koffers van vier geslachten der Maitlands. Alle soorten lagen er op elkaar gestapeld: kleine haren koffertjes, logge kisten, reusachtige Saratoga's... uit den tijd, toen de oude dames nog in de twintig waren — en ook handige moderne koffers. Om miss Fleming gerust te stellen, doorzocht ik de kamer, maar er was niets bijzonders. Er was weinig of geen stof, dat sporen kon toonen; de ramen waren stijf gesloten.

Op de vliering waren twee ladders, een paar gordijnen, die op stokken hingen te drogen en een hooge latafel met glazen knoppen en hier en daar beschadigd vernis. Eén van de laden stond open, en erin zagen we een rood-met-witte lappendeken en een grijsachtig ding, dat op flanel leek en afschuwelijk naar kamfer reikte. We gaven 't op, en gingen naar beneden.

Halfweg de zoldertrap bleef Margery staan, en keek strak naar de witgeboende leuning. Haar blik volgend stond ik ook stil, — en voelde een koude rilling door me heen gaan. Geen vlek of smet, geen vuile vingerafdruk op de blankheid van die leuning, — behalve op één plek. Daar, duidelijk en scherp, iedere lijn van de palm zichtbaar, stond de roode afdruk van een hand!

Margery zei niets; ze was doodsbleek geworden

en sloot haar oogen, maar ze verloor het bewustzijn niet. Toen de eerste schrik over was kwam ik dichterbij en raakte de plek aan. Het was heelemaal droog, natuurlijk, maar het was nog roodachtig-bruin; in een paar uur zou het zwart worden. Het kon er nog niet heel lang zitten, een uur of zes, zei Hunter later, — en toen alles duidelijk werd, bleek het, dat hij gelijk had. De vlek toonde een hand, die nogal kort en breed was, met uitgeplatte vingertoppen. Een afdruk in inkt zou me misschien niet zoo hebben afgestooten, maar daar, dat leelijke rood tegen het witte hout, leek het me 't spoor van een wreede, moordzuchtige hand.

Margery gedroeg zich echt vrouwelijk.

„Ziet u nu wel?” vroeg ze. „Er was wel iemand in huis vannacht; ik heb ze duidelijk gehoord; het moeten er twee geweest zijn, en ze kregen ruzie.... Ze huiverde.”

Wij gingen de trap af, de vreedzame rust van de eetkamer binnen. Ik schonk voor Margery wat heete koffie in, want ze leek me erg zenuwachtig, en ik ontdekte, dat ik m'n trein niet meer halen kon.

„Ik zou haast beginnen te denken, dat ik door den een of anderen kwaden geest gevolgd word,” zei ze met een poging om te glimlachen. „Ik ben van huis weggegaan, omdat er 's nachts menschen in huis kwamen en zonderlinge sporen van hun bezoek achterlieten, en nu, hier in Bellwood, waar nóóit iets gebeurt, zijn de poppen aan 't dansen, zoodra ik hier ben. En — net als thuis — 't huis was zoo secuur gesloten gisteravond.”

Ik zei haar niets van de openstaande straatdeur, zooals ik haar ook verzwegen had, dat enkel de inhoud van Wardrop's tasch ontvreemd was. Dat het allemaal het werk was van één persoon, en dat deze, na op de een of andere wijze in huis te zijn gekomen, ook de parels had gestolen, was nu mijn vaste overtuiging.

Ik keek naar Bella, de meid, terwijl zij zich door de eetkamer bewoog; haar effen gezicht droeg geen spoor van schranderheid, laat staan van geslepenheid. Heppie, de keukenmeid, kon heel slecht zien en zij had alleen begrip van pannen en ketels. Neen, iemand van het personeel was het niet, die geheimzinnige indringer, die het zilver op het buffet voorbijging zonder poging om het mee te nemen, en die 's nachts over een zolder sloop, waar niets kostbaarsders te vinden was dan lappendekens en winterflanel. Het is vreemd, nu we aan dat alles terugdenken, dat we daar zoo rustig zaten, en niets anders konden zien dan diefstal, of een poging daartoe, in 't geen we gevonden hadden.

Het moet ongeveer kwart over negen geweest zijn, toen Bella de kamer binnen holde. Gewoonlijk is ze sloom en onhandig, — nu vloog ze bijna. Ze had een blad in de hand, en bij iederen stap kletterden de bordjes en dreigden te vallen. Zij stiet tegen een stoel, en een kopje sprong op den grond. Het breken van een kopje moet een ernstig vergrijp geweest zijn in de huishouding van miss Letitia, maar Bella nam er niet de minste notitie van.

„Miss Jane...” hijgde zij, „miss Jane... is... is...”

„.... Gewond?” riep Margery uit, zich aan de tafel vastklemmend om zich staande te houden.

„Nee. Weg.... ze is weg! Ze is weggehaald!”

„Onzin,” zei ik, ziende hoe verschrikt Margery keek. „Je moet niet zulke malligheden zeggen. Als miss Jane niet op haar kamer is, dan is ze natuurlijk ergens anders.”

Bella bukte en raapte de scherven van het kopje op, onverstaanbaar prevelend. Margery was zichzelf weer meester, en liet Bella zitten.

„Bedoel je.... dat ze niet op haar kamer is?” vroeg ze ongeloofig. „En is ze niet ergens anders in huis?”

„Gaaf u maar eens in haar kamer kijken,” antwoordde het meisje, en, Margery voorop, gingen we naar boven.

Miss Jane's kamer was leeg. Ergens in de buurt hoorden we miss Letitia Heppie een standje geven wegens een teveel aan boter op haar toast. Haar hoge stem, verscherpt voor de oude ooren van Hepsubah, sneed me door merg en been. Margery deed de deur dicht, en samen doorzochten wij het vertrek.

Het bed was gebruikt; de dekens waren slordig achteruit geduwd, alsof de slaapster overhaast was opgestaan. De kamer zag er rommelig uit; een schommelstoel lag opzij, en de kleeren van miss Jane, netjes opgevouwen, zooals zij ze had neergelegd, waren op den vloer gegleden. Boven den schoorsteenmantel hing de Maitland, die jaren tevoren gouverneur was geweest, bedenkelijk schuin, en een klok was opzij geduwd en stond stil op half twee.

Margery keek rond in verslagenheid. Natuurlijk zag ik eerst later op den dag alle bijzonderheden. Mijn eerste indruk was er een van wanorde: het zag er uit, alsof er gevochten was. De omgegooide meubels, de kleeren op den vloer, het schilderij, en daarbij de afdruk van de hand op de trapleuning en de verdwijning van miss Jane... alles scheen naar één conclusie te wijzen.

En als om het laatste bewijs te leveren, bukte Margery, en raapte de nieuwe kanten muts van tante Jane op van den vloer. De muts was verfrommeld en met bloed bespat.

„Ze is vermoord!” zei Margery, met een snik in haar stem, „vermoord, — en ze had niet één vijand in de heele wereld!”

„Maar waar is ze dan,” vroeg ik onnoozel.

Margery had meer tegenwoordigheid van geest dan ik. De moed van een vrouw is geestelijk, die van een man lichamelijk; misschien komt het daarvan, dat de vrouwen in oogenblikken van groote spanning een beter figuur maken dan de mannen. Terwijl ik midden in de kamer bleef staan staren naar den chaos om mij heen, was Margery al neergeknield, en keek onder het groote ledikant. Wilt ze daar niets vond ging ze naar de hangkast. Die zag er normaal uit: rijen slaphangende zwarte japonnen, en op de plank twee zwart-crêpe mutsen, — zielige herinneringen aan het kleine oude dametje. Maar verder was er niets te zien.

„Roep Robert, den tuinman,” zei Margery vlug, „en laat hij u helpen den tuin en de kelders nazoeken. Ik zal met Bella het huis rondgaan. En laten we het vooral zoolang mogelijk stilhouden voor tante Letitia.”

Ik sloot het ordeloze vertrek en met een hoofd vol verwarring ging ik Robert zoeken.

Er was niet veel tijd nodig om het gras en de heesters na te speuren. Er was buiten nergens een spoor van de vermiste vrouw te vinden, en Bella, die onder aan de trap zat met haar schort over haar hoofd, vertelde me in één lettergreep, dat er binnen ook niets was ontdekt. Margery was bij miss Letitia en ik hoorde haar vertellen — geen schrikwekkende bijzonderheden, maar alleen dat miss Jane dien nacht verdwenen was.

De oude dame dreef er eerst den spot mee.

„Kijk maar eens in de fruitkast in de provisiekamer,” hoorde ik haar zeggen. „Ze heeft al twee keer de deur achter zich in 't slot laten vallen. Den laatsten keer, dat we haar vonden, had ze een heel zwart gezicht.”

„Ik heb gekeken, daar is ze niet,” schreeuwde Margery haar toe.

„Dan is ze iets halen voor die wrat in haar nek; ze zei gisteren, dat ze dat van plan was.”

„Maar al haar kleeren liggen boven,” hield Margery vol. „We denken, dat er iemand in huis gekomen moet zijn.”

„Als al haar kleeren boven liggen, heeft ze geslaapwandeld,” zei miss Letitia onbewogen. „We hebben haar vroeger wel een touw om haar enkel moeten binden om haar zoo aan den stijl van het bed vast te maken. Als ze dan op wou staan, trok het touw en dan werd ze wakker.”

Maar op den duur, geloof ik, ging er toch iets van Margery's ongerustheid op de oude vrouw over. Zij hield op met haar toilet en was woest, toen we vertelden, dat we de kamer van miss Jane gesloten hadden en niet wisten, waar we den sleutel gelaten hadden. Tenslotte kreeg Margery haar rustig in de achterkamer met haar breiwerk en een rol pepermunt. Ze had zoo 't gevoel, zei ze, dat Jane naar den drogist had gewild en verdwaald was, en ik zei Margery, dat ze haar maar in dien waan moest laten, zoolang ze kon.

Ik ontbood Hunter en hij kwam om drie uur. Ik liet hem door den zij-ingang binnen om miss Letitia niets te laten merken. Ik geloof, dat hij het geval niet heel ernstig opnam, tot ik hem in de kamer bracht, en hem wees op den omgevallen stoel, de kleeren van de oude dame en de muts met de bloedspatten. Hij bekeek alles vlug en nauwkeurig. Hij raapte een verfrommeld stuk papier uit de prullenmand en keek het na, en toen stak hij het in zijn zak. Hij rook aan het waschwater, riep Margery en vroeg haar of er ook kleeren vermist werden, en na haar ontkennend antwoord informeerde hij, of er soms shawls of mantels weg waren uit de hall of uit andere kamers. Margery verzekerde, dat er nergens iets ontbrak.

Vóór hij de kamer verliet, ging Hunter terug

SUIKERTANTE

*Tante Co had eigen huisjes
En een brandkast naast d'r bed.
Tante Co had ook een neefje.
Dat zijn zinnen had gezet
Op het kapitaal van tante,
Die niet zoo piepjong meer was,
Al kon zij zonder bril nog lezen,
Want voor haar leeftijd was zij kras.*

*Het leven hangt aan zijden draadjes,
Breken zij, dan is 't gedaan,
Niemand knoopt ze aan elkander,
Als je nog wat door mou gaan.
Tante's zijden draadjes waren
Van een beste kwaliteit.
't Neefje liet zij lekker wachten.
Tante had nog al den tijd.*

*Tante's deur werd platgelopen
Door haar erfgenaam in spé,
Bloemen, vruchten, doozen flitjes
Bracht hij voor het oudje mee.
Tante Co was zeer genoegig
Voor d' attenties van haar neef.
Tante dankte, lachte, kigde.
Tante pakte aan, maar.... bleef.*

*Lang door tante's draadjes braken,
Brak haar neefjes zijden koord.
„'t Heeft niet mogen baten, tante.”
Was zijn allerlaatste woord.
Tante had nu neef noch kraai meer,
Vertier, perzet, noch aardigheid.
D'r kapitaal bestemde tante
(Na jaren) voor Liefdadigheid.*

DOUGLAS.

en verschoof de schilderij, die scheef boven den schoorsteenmantel hing. Toen nam hij een stoel, ging er op staan en nam de schilderij van de kram. Nu werd er in den muur een opening zichtbaar van misschien een voet in 't vierkant en iets minder diep. Een ijzeren deurtje er achter stond op een kier en toen hij dat verder opende, kwam er een exemplaar van een pas verschenen sentimenteelen roman te voorschijn en een potje met een soort gezichts-crème. Ondanks mijzelf moest ik glimlachen; het typeerde zoo het goede oude mensche, met haar jongemeisjeshart en haar kwijnende gelaatstint. Maar er was nog iets anders in het muurkastje, iets, dat Margery plotseling den adem benam en Hunter met ietwat opgeheven wenkbrauwen naar mij deed kijken. Dat iets was een strook ongelinieerd wit papier, en daarop stonden de cijfers 11 22!

ZESDE HOOFDSTUK EEN VULPENHOUDER

Om vier uur, toen Hunter nog midden in zijn onderzoek was, kwam Harry Wardrop terug uit de stad. Ik trof hem in de hall en vertelde hem, wat er gebeurd was, en deze nieuwe schrik, gevoegd bij den schok van den vorigen avond, was bijna te veel voor zijn zenuwen.

Wardrop was een man van zeven en twintig, even

groot als ik, maar minder zwaargebouwd, met open blauwe oogen en blond haar; echt mannelijk en innemend tegelijk. Het verwonderde mij niet, dat Margery Fleming zich tot hem aangetrokken had gevoeld, — zulk haar en zulke nonchalante manieren schijnen bij de dames in den smaak te vallen. Ik ben zelf donker.

Hij zag er van op, dat Hunter er was, en scheen dat niet prettig te vinden, maar hij ging toch mee naar de bovenste verdieping en zag zwijgend toe, terwijl Hunter de beide ruimten doorzocht. Naast de groote chifonnière op den zolder vond Hunter zoowat een half dozijn druppels bloed, en ook aan den hoek van de open lade waren bloedsporen. In de afgeschoten ruimte waren twee koffers verschoven, gelijk hij opmaakte uit het dunne stoflaagje, dat hij er onder vond. Toen haalde hij zijn notitieboekje voor den dag en daar, tusschen de koffers, hielden wij onder ons een kleine rechtszitting; dat wil zeggen; Hunter stelde vragen en wie er iets op wist te antwoorden, deed het.

„Hebt u ook een potlood of een pen, meneer Knox?” vroeg hij, maar ik had er geen. Wardrop voelde in z'n zakken, maar eveneens zonder succes.

„Ik schijn mijn vulpen ergens verloren te hebben vandaag,” zei hij geërgerd. „Hier is een potlood, — niet veel moois.”

Hunter begon te vragen.

„Hoe oud was miss Maitland, — miss Jane bedoel ik?”

„Vijf en zestig,” zei Margery.

„Leek ze u altijd bij haar verstand? Niet excentriek of kindsch?”

„Volstrekt niet; de meest normale vrouw, die ik gekend heb.” Dit zei Wardrop.

„Heeft ze ooit, zoover u weet, dreigbrieven ontvangen?”

„Nooit van haar leven,” antwoordden beiden tegelijk.

„U hebt iets gehoord, zei u, miss Fleming. Hoe laat was dat?”

„Zoowat half twee, misschien een paar minuten later. Toen het twee uur sloeg, lag ik nog wakker van de zenuwen.”

„Die persoon, die hier over den zolder liep, leek die u nogal zwaar? Een man, bedoel ik?”

Margery dacht even na.

„Ja,” zei ze eindelijk, „het was erg onduidelijk, maar ik zou zeggen, dat het een mannenstap was.”

„En u hebt niets van een worsteling gehoord? Geen stemmen? Geen kreet?”

„Absoluut niets,” zei ze beslist, en ik deed er mijn verzekering bij.

„Er kan niets te hooren geweest zijn,” sprak ik. „Ik heb in mijn kamer zitten rooken tot kwart vóór twee. Tot dat oogenblik heb ik niets gehoord, en toen hoorde ik meneer Wardrop probeeren in huis te komen. Ik ging naar beneden om hem binnen te laten, en... ik vond de straatdeur op een kier staan,” Hunter wendde zich tot Wardrop.

„Kwart vóór twee?” vroeg hij. „U kwam thuis, — uit de stad?”

„Ja, van het station.”

Hunter zag hem scherp aan.

„De laatste trein komt hier aan om half één,” zei hij langzaam. „Hebt u altijd vijf kwartier nodig, om dat eindje hierheen af te leggen?”

Wardrop scheen verward en kreeg een kleur, en Margery's oogen gingen wijder open van verbazing. Ik kon alleen strak voor mij kijken.

„Ik ben niet regelrecht naar huis gegaan,” sprak hij bijna uitdagend. Hunter's stem was zoo zacht als zijde.

„Dan... zou u dan zoo goed willen zijn mij te zeggen, waar u geweest bent? Ik heb er reden voor dat te willen weten.”

„Ver... — pardon, Margery; hoort u eens hier, meneer Hunter; denkt u, dat ik een haar op 't hoofd van die oude dame zou krenken? Denkt u soms, dat ik gisteravond hier ben geweest om haar te vermoorden, — of wat u denkt, dat er met haar gebeurd is? En dat ik toen weer weg ben gegaan en probeerde, door het raam binnen te komen?”

„Dat hoeft allemaal nog niet,” zei Hunter onverstoorbaar, „het schoot me alleen maar te binnen, dat er minstens een uur van uw tijd van vannacht zoek is, terwijl hier die dingen gebeurden, waar we niets van weten. Maar daar kunnen we 't later nog wel over hebben. Van één ding ben ik vrijwel zeker, — miss Maitland is niet dood, of was tenminste niet dood, toen ze hier uit huis werd weggehaald.”

(Wordt voortgezet)

VROUWEN LEVEN

HOEDEN EN HANDSCHOENEN

W e vonden de kleine hoedjes, die we zoo lang gedragen hebben en die alle min of meer op elkaar geleken, zeer practisch en gemakkelijk. Maar nu de langere rokken, de aansluitende japonnen, grootere hoeden vragen ter bekroning van 't geheel, nu verheugen we ons toch om de verandering, nietwaar? Het uniforme ging vervelen, de groote hoed wordt door de meesten onzer toch wel flatteus gevonden — en is 'n schaduw-gevende zomerhoed misschien niet practisch?

Niet altijd. Zijn er niet ook groote hoeden, welke aan den voorkant heelemaal geen rand hebben,

Een fraaie combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Hoed van Bangkok-stroo met sierlijken, doorschijnenden rand.

Elegante groote hoed van Bangkok-stroo, gegarneerd met vilt in twee kleuren.

doch enkel heel breede randen, als 'n paar vleugels, aan weerszijden van het gezicht?

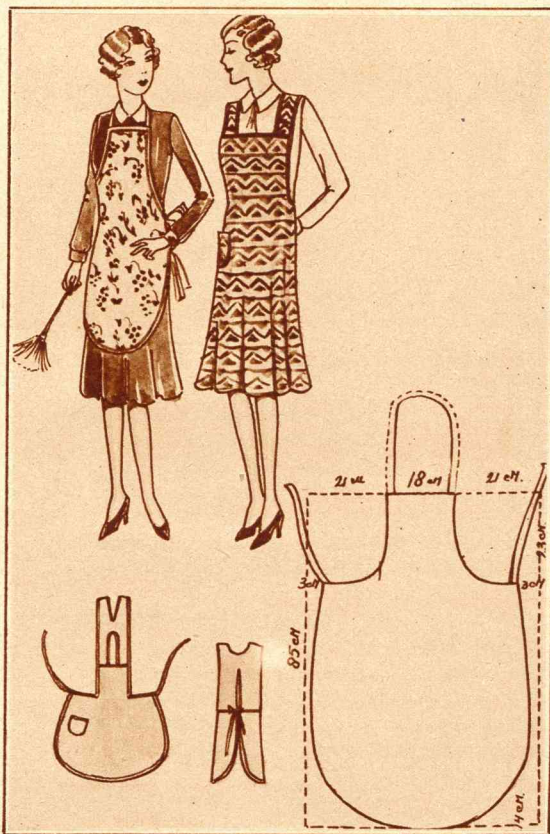
Practische modellen zijn er zeer zeker echter ook. Heel vaak hebben ze, evenals de hoed van onze eerste afbeelding, een doorschijnenden rand. Hier vormt de uitgeschulpte dubbele rand de eenige garnering. De bol van Bangkok-stroo heeft enkel 'n smal lintje rondom.

Ook de tweede schaduw-hoed is van Bangkok-stroo met een eigenaardige garnering van vilt in twee kleuren.

De derde afbeelding vertoont weer 'n klein hoedje, een bijzonder sierlijke combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Alle drie deze hoedjes worden gelanceerd door het modehuis Reslaw in Londen.

Ook de Parijsche modehuizen geven groote en kleine hoeden in allerlei afmetingen en modellen. Alleraardigste sporthoedjes zijn er. Bij een aardige cloche van Helene le Coq bijvoorbeeld is het vilt in drie tinten, van bruin tot licht beige, over elkaar gelegd en opzij valt het in patten over elkaar, vastgehouden door knopen en knoopsgaten.

TWEE AARDIGE SCHORTEN

H et jonge huisvrouwje van tegenwoordig houdt niet van 'n schort, ze draagt er liever geen. Maar op den duur zal ze ervaren, dat men er zoo heel moeilijk buiten kan, bij 't waarnemen van vele huiselijke plichten.

We teekenen hier twee aardige schorten, die heusch wel staan.

No. 1 is 'n kort schortje. We maken het van gebloemde stof, aan te raden is linnen, zephir of cretonne. Satinet wordt leelijk als men 't veel wascht.

Model no. 1 wordt met een band om den hals gedragen, de bandjes van achteren knopen het toe. Het patroon is, zooals u op de teekening ziet, werkelijk heel eenvoudig.

No. 2 is practischer, daar men er heelemaal inzit. U heeft hiervoor noodig $1\frac{1}{2}$ of $1\frac{3}{4}$ el stof van 95 c.M. breed, en $\frac{1}{2}$ el stof van 95 c.M. breed voor de afwerking (randen).

De kleine teekeningetjes geven aan, hoe eenvoudig en gemakkelijk het schort gemaakt is. P. D.

DE ELEGANTE VROUW VAN ONZEN TIJD GENIET EEN VOORRECHT, DAT VROEGERE GENERATIES HEBBEN MOETEN ONTBEREN, „I. HET GENOT VAN:

LUX TOILET ZEEP

PRIJS 25 CTS. PER TABLET

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

LTZ 11-0218 H

STERKER en ENERGIEK

Rheumatiek
Neerslachtigheid
Zwakte
alles genezen!

PHOSFERINE

maakte een eind aan alle
pijnen. Ik slaap als een os
en eet voor tien.

"Ik leed dikwijls — en vooral bij
vochtig weer — aan pijnen over
mijn heele lichaam. Deze pijnen schrijf
ik toe aan Rheumatiek, tengevolge van
het feit, dat ik wel eens doornat ben.
Phosferine heeft deze pijnen evenwel
geheel verdreven. Twee jaar geleden
heb ik al mijn tanden laten trekken
en ik was toen zes maanden lang zeer zwak als gevolg van het
feit, dat ik mijn voedsel niet naar behooren kon kauwen. Het was
zoo slecht met mijn gezondheid gesteld, dat mijn vrouw mij na
een afwezigheid van vier maanden haast niet meer herkende. Ik
zag toen de advertenties van Phosferine en las de schitterende
attesten, die U van menschen uit verschillende klassen hebt ont-
vangen. Ik kocht toen een kleine flacon om het te probeeren. Al
spoedig voelde ik mij veel beter worden. Voor degenen, die een
werkelijk goed versterkingsmiddel noodig hebben, is Phosferine
het beste, speciaal tegen zenuwstoornissen; het is ook zeer doel-
matig tegen kiespijnen en hoofdpijnen." S. W.

(Origineele brief ligt ter inzage.)

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakte	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakte v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

Prijs No. 1-2-3 resp. f 1.—, f 2.35, f 3.75. No. 2 bevat
haast viermaal zooveel als No. 1; U bespaart dus
ongeveer f 1.50. — In tabletten en vloeibaren vorm.

Verkrijgbaar bij alle Apotheken en Drogisten.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt.
Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED.
LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N.V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM

Wilt
U vooruit
komen

dan moet U altijd correct gekleed gaan. Beschadigde
en slecht zittende slappe boorden doen afbreuk aan
Uw voorkomen. Draagt derhalve

Mey's Boorden
met fijn linnen overtrokken.

De mooie kwaliteit, de onberispelijke pasvorm en het
grote gemak hebben Mey's Boorden tot alle krin-
gen toegang verschaft.

ONGEVRAAGD OORDEEL:
"Wees zoo goed mij te zenden 7 dozijn boorden van
Mey's Edlich, die ik meermalen reeds van U ontving
en die mij uitmuntend bevallen." Dr. W. A. T. Arts

f1.150 — 1.60 p. dozijn

Derby

Amateur

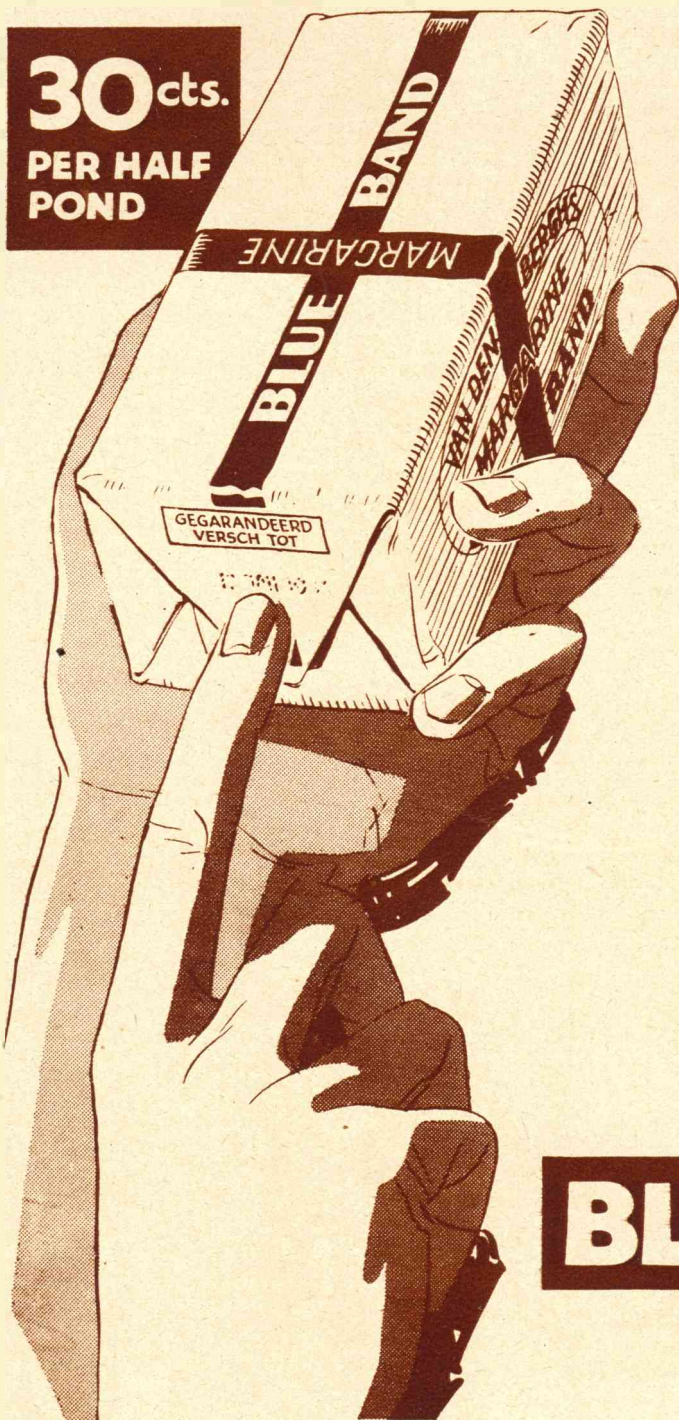
Men wachtte zich voor minderwaardige namaak.

Den Haag: De Vuurtoren, Prinsestraat 74
F. J. W. Oostendorp, Rembrandtstraat 371
Bern. Engeln, Torenstraat 23
G. F. Feld, Prins Hendrikstraat 75 en
Beeklaan 220
Delft: J. F. Kloeg, Jacob Gerritsstraat 14
Gouda: C. A. B. Bantzing, Markt 18
A. A. Bisschop, Hoogstraat 19
Leiden: A. N. Turksma, Haarlemmerstraat 171
Manus Turksma, Haarlemmerstraat 157
Het Boordenhuis, Vismarkt 7
J. D. den Hengst, Veerstraat 25
M. Poot, Noordvliet 11
Maassluis: Jan A. Duffer, Hoogstraat 210
Vlaardingen: J. Stijthorst, Julianastraat 22
Voorburg: J. Stijthorst, Julianastraat 22

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het ge-
wenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den
Gen.-Vertegenw. J. W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 122,
Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

U KUNT ZELF
DE VERSCHHEID NAGAAN

30 cts.
PER HALF
POND

DOOR OP DEN
GARANTIE-
DATUM
TE LETTEN

Voortaan kunt U bij aan-
koop van Blue Band er
zeker van zijn dat deze
versch is. De Garantie-
datum staat op elk pakje.
Bij aankoop behoeft U dus
alleen hierop te letten.

Blue Band wordt even
versch verkocht als verse
eieren of verse melk.
De bedoeling van dezen
nieuwen waarborg is, dat
U bij aankoop er zeker van
kunt zijn, dat Blue Band:
GEGARANDEERD VERSCH is.

Let op den Garantie-datum
op elk pakje

BLUE BAND
VERSCH GEKARND

BB5-016H

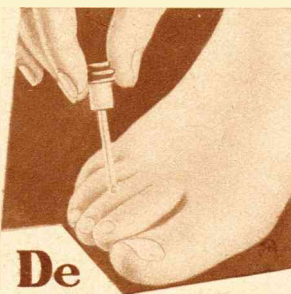
VANAF f 1.—

per week worden geleverd:
Karpetten, Tafelkleeden,
Bedden, Dekens, Lingerie,
Stukgoederen, Zeil, Loopers

Tevens

**DAMES-, HEEREN- en
JONGENSKLEEDING**

voorradij — Prima kwaliteit
157a Boekhorststr. 157a
gesloten huis.
Geheimhouding verzekerd!

De

Pijn

verdriift in 3 seconden

Stip de meest pijnlijke likdoorn met
deze wonderlijke vloeistof aan. In drie
seconden is de pijn geheel verdwenen.
Snijdt niet aan likdoorns, dit is ge-
vaarlijk. Deze manier maakt hem los,
zoodat ge hem met de vingers uit
kunt trekken.

Talooze beroepsdansers passen dit
middel toe. Duizenden gebruiken het
om spoedig van hun pijn verlost te
worden. Het is zonder weerga.
Vraag uitsluitend „GETS-IT". Wees
zeker dat ge de echte krijgt.

GETS-IT

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

DE CARNAVALSPRINS

HARRY LIEDTKE e.a.

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld

GOED VOOR TWEE INVITATIES
met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Niet geldig op Zaterdag, 1e en 2e Paaschdag en Dinsdag
Plaatsbespreking aanbevolen van 11—4 uur à f 0.10 per plaats

VERLOFTIJD

Uw verblijf in Holland zal dubbel aan-
genaam zijn, doordat gij OOK HIER
Mac Gillavry sigaretten kunt rooken.

Mac Gillavry sigaretten

overal in Den Haag verkrijgbaar, 20 stuks voor 30 cent

**FEEST-
ARTIKELN**

voor elke gelegenheid

KLAASSEN
Prinsestraat 4

Tel. 13324

Leer meer, verdien meer - wees meer

GIJ KUNT HET! Onze brochures toonen u HOE!

De voornaamste eisch van de praktijk des levens is:

uw kennis,
uw arbeid,
uw eigenschappen
of goederen

**MEER PRO-
DUCTIEF** te maken.

DIT LEERT U HET N.I.Z.O.

J. C. DALMEIJER Oprichter en Bestuurder van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling.

Beantwoord deze persoonlijke vragen eens aan Uzelf

Hebt **gij** uw aandacht, — wilskracht en zintuigen onder alle omstandigheden tot uw dienst?
Is uw geheugen betrouwbaar?
Is uw waarnemings- en concentratievermogen sterk?
Is het u moeilijk vlug en flink een besluit te nemen?
Zijdt **gij** sterk in oorspronkelijke ideeën? Kunt **gij** u gemakkelijk ergens uitwerken?
Kunt **gij** nieuwe zaken uitdenken?

Handelt **gij** overhaast en impulsief?
Gaat **gij** wel zoo goed vooruit, als **gij** zoudt wenschen?
Zijdt **gij** zenuwachtig of bevreesd?
Zijdt **gij** een kalm, krachtig werker?
Hebt **gij** geleerd, hoe **gij** werken moet?
Zijdt **gij** onder alle omstandigheden een goed spreker?

Dwalen uwe gedachten af bij 't spreken, denken of schrijven?
Hebt **gij** veel zelfvertrouwen?
Kunt **gij** moeilijk „NEEN” zeggen?
Zijdt **gij** spoedig terneergeslagen?
Kent **gij** de voordeeligste manieren om uw werk te verrichten?
Weet **gij**, hoe **gij** uw schoolkennis en ondervinding praktisch moet gebruiken om het grootst mogelijk succes te hebben?

Hebt **gij** uw hersenen en uw tong steeds en gelijktijdig tot uwe beschikking?
Zijdt **gij** een Persoonlijkheid?
Voelt **gij** u in elk gezelschap en in elke omgeving op uw gemak?
Weet **gij** hoe **gij** uw vermogens tot ontwikkeling kunt brengen, en doet **gij** dat?
Weet **gij**, hoe **gij** aan uw kennis, aan uw werk en aan uw persoonlijkheid de hoogste waarde kunt geven?

Er bestaat eene methode, waardoor **gij** op alle bovenstaande vragen binnen korten tijd een bevredigend antwoord kunt geven. **ZIE HIER DE RESULTATEN.**

Cursist 18642... werkte zich in 5 jaar tijds op van een salaris van f15 per week, tot de positie van administrateur eener coöperatieve inkoopvereeniging in het Noorden des lands op een jaarlijks inkomen van f5000.

Cursist 8570 bracht het in 3 jaar tijd van klein winkeltje, die met het raam van zijn huiskamer als uitstaltkast, wat stukjes leer verkocht, tot eigenaar van een nieuwgebouwd pand met een bloeiende zaak in lederwaren.

Cursist 7267... werd in 2½ jaar tijd van een onbetekenend scheepbevrachter tot eigenaar eener vloot van 80 sleepboten.

Cursist 3346 ONDERWIJZER Binnen eenige weken volmaakte orde in de klas. Geen nablijvers meer, geen strafwerk nodig.

Cursist 10095... Met voorbijgaan van vele anderen, wordt hij een jaar na den Cursus van het N.I.Z.O. te hebben bestudeerd, benoemd tot Directeur van het Filiaal te Parijs van een onzer grootste industrie zaken.

Cursist 9653... werd door het volgen van den Cursus in Wetenschappelijke Bedrijfsleiding van Boekhouder tot Chef eener machine fabriek, die hij geheel hervormde. Binnen de 2 jaar verdubbelde hij zijn salaris.

Cursist 296 Ik heb de laatste 12 maanden u cursussen in praktijk gebracht en ben nu PROCURATEUR. De inwoners van mijn dorp kunnen zich dit succes niet verklaren.

Dit zijn enkele voorbeelden uit de levensgeschiedenis der 40000 personen, wien wij leerden

DE DROOMEN voor hun TOEKOMST te VERWEZENLIJKEN!

Door het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING, de pionier op het gebied van de ontwikkeling der Persoonlijkheid volgens de moderne wetenschap der TOEGEPASTE PSYCHOLOGIE, worden

10.000 Brochures elk van 20 bladz. groot formaat, met 40 illustraties **KOSTELOOS**

beschikbaar gesteld voor 5000 Abonne's en Vaste Lezers van dit blad, die deze het eerst aanvragen op onderstaanden BON.

Een korte weg tot Succes in het Persoonlijk Leven, in het Maatschappelijk Leven, in Ambt, Beroep en Zaken.

De man of vrouw, die in onzen tijd wil slagen (en wie wil dit niet?) moet aan hoge eischen weten te voldoen. Zoowel in het gezinsleven, als in de Maatschappij, in ambt, beroep of zaken zijn de eischen voor welslagen in de laatste jaren hoog opgedreven, en onbarmhartiger dan ooit tevoren is het vonnis, dat hem treft, die niet aan de verwachtingen weet te beantwoorden. Concentratievermogen, beslistheid en degelijke geestelijke productiviteit zijn de groote wapenen, die ons den dagelijkschen strijd moeten doen winnen. Mislukking ligt in het vooruitzicht van hen, die hun geest niet hebben getraind, om er de beste resultaten van te trekken, wier karakter niet is gestaald. Oefening van den geest is, wat organisatie is voor een zaak. De zaak, die slecht georganiseerd is, kan niet mededingen met eene, die op wetenschappelijke wijze is georganiseerd. Evenmin kan de man of vrouw, wiens geest en karakter ongeorganiseerd of ongevoelend zijn, op gelijken voet concurreren met den man of de vrouw, die door middel van Dalmeijer's methoden die eigenschappen en hoedanigheden hebben ontwikkeld, die iemand met een eervol nummer uit den ons allen opgedrongen strijd om het levensgeluk doen te voorschijn komen.

ZIE DEZE LIJST NA.

In de hierna genoemde uitvoerige brochure wordt dit geheim verklaard. Hierin wordt u getoond, hoe die eigenschappen, die u tot succes in elke verhouding des levens en in elke positie, zullen voeren, geoefend moeten worden. — Daarnaast volgen enkele van de vele

geluk, waardeering en geldinbrengende eigenschappen, die ontwikkeld worden door den Cursus van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling:
Groot Concentratievermogen. Beslistheid. Organisatievermogen. Praktische Levenskunst. Drijfkracht. Arbeidsbesparing. Initiatief. Logisch Denken. Vindingrijkheid. Zelfkennis. Scheppende Verbeeldingskracht. Snel Opmerkingvermogen. Kalm Oordeel. Energie. Snel Besluiten. Wilskracht. Zelfvertrouwen. Plichtsgevoel. Overredingskracht. Opvoedkunde. Het Uitdenken van Ideeën. Geduld. Verstandelijke Hulpbronnen. Doorzettingsvermogen. Bestuurselenschappen. Verkoopkracht. Arbeidsdactiek. Geschiktheid als Aanvoerder. Tact in zaken. Macht over Uzelf. Bijzondere Handelskennis. Hersencontrole. Snel handelen. Redeneervermogen. Getraind Opmerkingvermogen en een nimmer falend Geheugen voor Gezichten, Getallen, Felten, Datus, Afspraken, Overeenkomsten. Prijzen, Marktberichten, Koersen. Argumenten, Redeneeringen, enz.

Bezit **gij** al deze eigenschappen in den hoogst ontwikkelden vorm? Als **gij** deze eigenschappen ontwikkeld hebt, dan is uwe waarde voor het verdienen van uw inkomen onmiddellijk vele malen verdubbeld. Hebt **gij** u deze eigenschappen verworven, dan bezit **gij** een verzekeringsspolis tegen alle gebeurlijkheden des levens, die u voor

altijd een rustig en onbekommerd bestaan waarborgt.

OVERAL IS GROOTE VRAAG NAAR GOED GETRAINDE HERSENEN.

Ontwikkel uw hersenen en uwe geheele Persoonlijkheid door middel van Dalmeijer's methoden en **gij** zult gerechtigd zijn veel meer te vragen — en het ook krijgen — en veel meer kracht te toonen, dan **gij** op dit oogenblik ontvangt en bezit. Uw productiviteit en vindingrijkheid vermeerderen; het gehalte van uw werk verbetert en **gij** zelf vaart er in alle opzichten beter bij.

DE STRATEGIE VAN HET SUCCES.

Uw leven is een veldtocht. In een veldtocht wint dat leger, hetwelk de regels der strategie het best heeft bemeesterd.

De prachtige organisatie der Duitse legers is gebleken niet op te wegen tegen de superieure strategie van den Franschen generaal Foch.

Precies zoo is het in zaken. Zoo is het ook in de Nijverheid. En precies zoo is het in alle Beroepen, eveneens in het Maatschappelijk Leven en niet minder in het Persoonlijk- en Familieleven. In den dagelijkschen strijd bestaan strategische wetten, evengoed als in den oorlog. De overwinnaars zijn zij, die deze wetten hebben overmeesterd. Zij maken hunne plannen van werken gereed, zij beslissen omtrent de wijze, waarop zij zullen beginnen en voortgaan, zij maken hunne combinaties, zij zien met nimmer falenden blik de gunstige gelegenheid tot handelen, en gaan dan voortwaarts met vertrouwen en vastberadenheid, wetende dat zij moeten slagen. En slagen doen zij en zullen zij altijd.

Denk voor een oogenblik eens aan al de menschen, die **gij** kent. Is er niet een onder, die in de laatste jaren hard vooruit is gekomen? Die verbaasd snel is opgeklimmen?

En waardoor denkt **gij**, dat hij opklom?

De oorzaak ligt in 99 van de 100 gevallen daar, dat hij zijn geest en persoonlijkheid heeft geoefend, en in de eigenschappen, die hij ontwikkeld heeft door de wetenschappelijke leer der Hoogere Hersenontwikkeling. Deze, en niets anders hebben hem er bovenop gebracht.

HET ONDERRICHT WORDT PER POST GEGEVEN.

De Cursus van het Nationaal Instituut wordt van begin tot eind per post gegeven. — Het onderricht is persoonlijk voor elken leerling. Het heeft zijn weerga nog nergens ter wereld gevonden. De resultaten worden algemeen als schitterend erkend.

Gij volgt het in uw vrijen tijd en **gij** kunt u ook oefenen in verloren oogenblikken in huis, in trein en tram. Het is interessant en een geestelijke ontspanning van den eersten rang. Een uur of meer per week oefening volgens deze methoden heeft ten gevolge het verdubbelen van uwe waarde en van uw vermogen tot geld verdienen. Als een gevolg van dit onderricht zult **gij** in staat zijn alle zaken beter te verrichten, dan **gij** ooit tevoren in staat waart, en positief te bekleeden die thans boven uw macht zijn.

Aan elken man en elke vrouw, die zijn of haar tegenwoordigen toestand wenscht te verbeteren, ten einde hen in staat te stellen MEER KALMTE te genieten, méér af te

doen in minder tijd, dus MEER VRIJEN TIJD te krijgen, groter uithoudingsvermogen, meer voldoening en vreugde des levens — teneinde een in alle opzichten grooter levensgeluk en desgewenscht een hogere positie te bereiken met daaraan verbonden belangrijk grooter inkomen, doen wij heden het aanbod vier leerzame en zeer belangwekkende, lijvige brochures te zenden, die u den weg wijzen tot deze dingen.

Zend nevenstaanden BON, voorzien van uw naam en volledig adres aan het Bur. van „s-Gravenhage in Beeld”, Stationsweg 95, Den Haag, en het verlangde wordt u zonder verplichting gratis en franco gezonden. Zet buiten op de envelop: HERSENONTWIKKELING.

Hierlangs afdrukken en inzenden aan het Bureau van „s-Gravenhage in Beeld”, Stationsweg 95, Den Haag.

BON voor de Abonné's en vaste Lezers van dit blad voor kosteloze toezending van de brochures:

„De Ontwikkeling der Persoonlijkheid”, „Een Korte Weg tot Succes”.

Naam

Beroep Leeftijd

Straat No.

te (Grav. '30-1)

Insluiting van 16 cent AAN POSTZEGELS ter tegemoetkoming in de portokosten is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden.

KRUIDENIERSWAREN

Cursist 4028 EIGENAAR VAN 24 KRUIDENIERSWINKELS. Vroeger altijd tegen spoed. Sinds de studie in uw Cursus, ondervind ik thans geen moeilijkheden meer bij het doorzetten van mijn plannen.

Cursist 4597 SIGAREN-FABRIKANT Schrijft dat hij zijn flinke eigen zaak te danken heeft aan DALMEIJER'S CURSUSSEN